

Barcza Barna: Isten terveinek megértése: valóságmegragadás (Eszmélődés a Valóság összefüggéseiről)

Bevezetés

Az ember Istent kereső lény. Istent megtapasztalni és egyre jobban megközelíteni akaró lény. Az embert ez a szellemi vágy határozza meg: Atyja szemében elfogadott akar lenni. Vissza akarja szeretni Őt. A testi meghatározottságok az emberben csak ruha, csak köntös. Vagy eszköz, vagy börtön aszerint, hogy szellemünk kibontakoztatására használjuk, vagy belefutunk.

Ha egyszer ilyen meghatározóan, ennyire boldogságomat teremtően fontos nekem az Isten, akkor első helyen fontos, hogy megértsem őt. Tudjam, hogy mit akar velem és az egész mindenséggel. Minél teljesebb és általánosabb összefüggésében értem meg őt, annál jobban megtalálom helyemet és feladatomat a nagy Egészben. Nem csak azt akarom érteni, hogy mit kell tennem, hanem azt is, hogy mit miért kell tennem, és miért így kell tennem.

Nemcsak az egyes embernek, hanem az emberiségnek is van fejlődéstörténete. A periférikus ismeretektől haladunk a centrális felé. Micsoda lassú ez a haladás! Évezredekig cipeljük azokat az ismereteket és látásmódokat, amelyek segítségével valaha megközelítettük a Valóságot. Meddig tartott, amíg az ókori világképet, a geocentrikus látásmódot lecseréltük a heliocentrikusra, vagyis a kopernikuszira! A léptékek ugyan zsugorodtak, megléptük már a Galilei-Newton-Einstein lépéseket is. Vagy mégse? Alig hiszem, hogy a köztudat túljutott volna már a newtoni látásmódon. Kifelé tekintve se váltunk még Galaxis-centrikussá, még kevésbé Univerzum-centrikussá. Befelé tekintve pedig mindig a darabokból állónak gondolt Valóságot markolásszuk. Olyan vaskos a materializmusunk, hogy az már égbekiáltó bűn.

Valljuk be: nem metafizikai kérdések megoldása gyötör bennünket, hanem a Valóság anyagrétegeiben elérhető életszínvonal-emelkedésünk, amely közben rabságban tartja és moslékkal eteti szellemünket. A technika csodáinak élvezése mellett nem egyszer népirtással válaszolunk ember-testvéreink másságára. Nem akarjuk elhinni, hogy „az előre, még nem fölfelé"! Pedig az összemberiség - beleértve az ókori kultúrákat és a jelen keleti és nyugati civilizációit - rengeteg ismeretanyagot halmozott fel. Ezeket sem összességében átfogóan megérteni, sem jövőnk érdekében fölhasználni nem akarjuk. Amikor e sorokat írom (91.11.), az 5,5 milliárd ember már fölélte a Föld zöldövezeteit. Már túlélésünk jutott veszélybe. Mégsem akarunk foglalkozni az átfogó, nagy kérdésekkel. Nem keressük a Valóság megragadásának és megértésének azokat a szempontjait, amelyek ugyan szokatlanok a napi piaci tülekedések árustandján, mégis felkínálnák életünk távlati értelmét, sőt a jelen optimálisabb hogyanját is.

A Valóság megragadása, helyesebben megközelítése útján jutunk-juthatunk egyre inkább az igazság birtokába. Csakhogy ez nem vásári ügyeskedés. Ez életre szóló elszántságot kíván. Minden képességünk megfeszítését. - A múlt század elején meghalt francia gondolkodó J. Joubert (t 1824) mondotta: „Amikor hiába kopogtatunk az igazság ajtaján, meg kell kísérelnünk az ablakon bejutni.”

Testvérem! Van benned ilyen nagy elszánság? Vagy folyton csak főbejáratok lépcsőin járkálsz és kalapolsz? Szajkózod az oly régóta hallott és oly tévesen megfogalmazott „igazságokat”? Három ott olvasott könyvből írsz egy negyediket? Vagy egyszer végre elfog a sejtés, hogy ezek csak a Valóság külső mázát restaurálják, de ennek letapogatása során vajmi keveset tudsz meg a Valóság igazi arcáról?

Pedig mára már közel jutottunk egy jelentős korszakváltáshoz. Az elméleti fizika, a rendszerelmélet, a pszichológia és a keleti misztika kezdenek közel kerülni egymáshoz. Ha még nem is beszélnek ugyanazt a nyelvet, de talán már mindannyian Ugyanarról akarnak beszélni.

Mi, nyugatiak, még csak néhány évtizede döbbsentünk rá arra, hogy szavaink, egész fogalmi rendszerünk, logikai apparátusunk és kategóriáink, egész rendszerelméleti struktúránk csupán a Valóság legkülső rétegére, a darabosnak tapasztalt anyag letapogatására alkalmas, de értelmezésére már nem. Mihelyt kezdünk az anyag mélyébe hatolni, egyszerre dadogni kezdünk, mert elhagynak a valóság lényegi mivoltának megjelölésére, letapogatására alkalmas eszközeink. Újakat kezdünk gyártani, de még a matematikán sem léptünk túl - noha az is „darabokból” áll. Igaz, hogy a Valóság színe előtt keleten is dadognak, de ott legalább már ötezer éve teszik, és tudják, hogy szavaink helyett a misztikus tapasztalás az alkalmas eszköz a kapcsolatteremtésre. A logikai feldolgozásra alkalmas bal agyféltekénk helyett ott már évezredek óta az átélésre alkalmas jobb agyféltekét használják, ami nálunk szinte teljesen elkorcsosult, visszafejlődött.

Ha az igazság általunk épített ajtaján hiába akarjuk a Valóságot úgy megragadni, ahogyan van, helyesebben ahogyan történik, akkor végre a szokatlan módszereket és látásmódokat is fel kellene használnunk az igazság megközelítésére. Nem nekünk kell pirulnunk az ablakon bemászás illetlensége miatt, hanem azoknak, akik az ajtót rossz helyre építették. Azon keresztül ugyanis csak az épület körfolyosójára jutunk.

Két jelentősen nagyméretű ablak kínálkozik arra, hogy rövidebb úton jussunk el az igazsághoz:

- 1) Az egyikre Jézus hívta fel figyelmünket (Jn 16,12-13, Jn 14,17, Jn 14,26), amikor megállapította, hogy kortárs tanítványai sok minden befogadására-megértésére még nem alkalmasak, ezért elküldi majd az Igazság Szellemét, aki tovább vezet az igazság teljessége felé. A kinyilatkoztatás és titokfeltárás folytatását ígérte. Egyre mélyebb „beavatást”. Ezeket a szellemi kinyilatkoztatásokat, jelen fejlettségi szintünkön való eligazításokat nevezzük „korunk gnózisának”, szellemi ismeretének.
- 2) A másik óriási ablakot éppen a legmodernebb tudomány, azon belül is az elméleti fizika szolgáltatja. Az eddig gondolttól lényegében eltérő Valóság megragadásához új megközelítési módszerekre kényszerülünk.

Két kisebb ablak is adódik, bár ezek inkább az első két ablak könnyebb kinyitására szolgálnak:

- 3) Az emberiséggel egyidős gnózis tudomásulvétele és megvizsgálása jelenkori felhasználhatósága tekintetében.
- 4) A tudomány eddig elért tényfeltáró eredményeiből levonható következtetések számbavétele. Nevezetesen annak tudomásulvétele, hogy a $1011 \times 1011 = 1022121$ számú csillag bolygórendszerében ugyanúgy vannak intelligens tényezők, mint a Nap bolygói közül legalább egyen. Félre kell tehát tolnunk azt az undorító nárcisztikus önimádatot, mintha mi lennénk az Univerzum kitüntetett közepe. Egytelenségünk beteges kikiáltása helyett számolnunk kell az Univerzum nálunk fejlettebb létezőivel, s ebből kifolyólag az Univerzum erkölcsi törvényeivel. Alfejezetként fel kell használnunk az ufológia eddigi eredményeit és következtetéseit is.

Ezen bevezetés után azt nézzük meg, mik voltak azok a dolgok, amelyeknek értelmezésére, megnyugtató magyarázatára nem voltak alkalmasak azok a gondolkodási rendszerek-akár teológiai, akár filozófiai, akár természettudományi indíttatásúak voltak is -, amelyeket eddig civilizációnkban magától értetődő természetességgel használtunk, és még mindig használunk.

Ezért adtuk az I. pontnak ezt a címet: „Amik kilógtak a sorból”. Csak e jelentős negatív feltérképezés után léphetünk a II. pontra, amelynek címe: „A sorból kilógókat is tartalmazó elmélet”.

I. Amik kilógtak a sorból

1.1 A tények tömegéhez kell átfogó elméletet találni.

A korrekt tudományos módszer, amellyel a valóság összefüggéseit szeretnénk okszerűen feltárni, leegyszerűsítve ilyen:

Az induktív módszer:

Ha pl. a természettudomány valamely területén megjelennek előttünk bizonyos jelenségek (feno- menon), mint tapasztalati tények, akkor ezek működésének vagy mivoltának megértéséhez keressük az okokat, illetve az okok összefüggéseit. Egy nagyobb tapasztalati rendszer értelmezéséhez felkínálunk egy olyan értelmezési elméletet, hipotézist, amely a szóbanforgó jelenségek mindegyikének működését megmagyarázza. Kísérletekkel bárki igazolhatja, hogy a megfigyelt jelenségek és az értelmezési elmélet közötti összefüggés (törvényszerűség) fennáll. Mindaddig tudományosan elfogadott az az elmélet, amely az összes addig tapasztalt jelenséget megmagyarázza. Ez azonban csak egy ideig áll fenn. A valóságfeltáró kutatás ugyanis előbb-utóbb szolgáltat olyan újabb megfigyeléseket, amelyek értelmezéséhez a korábban elfogadott elmélet már nem alkalmas. A sorból kilógó újabb és újabb tények magyarázatához olyan újabb hipotézist kell találni, amely már nemcsak a korábban megfigyelt tények, hanem az újabbak magyarázatára is alkalmas. A kísérleti igazolás után rájövünk, hogy tágult az értelmezési tartományunk. Az utóbbinak tartalmaznia kell az előbbit. Átfogóbbá vált elméletünk, mert nagyobb értelmezési tartományban érvényes.

Teljesen tudománytalan dolog lenne az induktív módszerrel leállni, és a meglévő addig felismert törvényeket változatlanul kikiáltani. Valósággal égbekiáltó bünné válik ez akkor, amikor seregestől adódnak azok az új tapasztalatok, amelyeknek értelmezésére a dogmává merevített törvények - a tegnap megállapított törvények - már nem alkalmasak.

Nem tekinthető korrekt, vagyis valóságot megragadni akaró tudósnak az, aki tegnapi és tegnapi-előtti törvényeket cipel magával a diploma tokjában. Az ilyen ember legfeljebb egy élő lexikon egyetlen lapja lehet. De ezt elolvasás után tovább szoktuk lapozni.

A deduktív módszer egy nyilvánvalóan belátott, vagy egy sokszorosan igazolt egyetemes igazságból von le következtetéseket, és vezet le részmegállapításokat, következtet bizonyos tények bekövetkeztére.

Mind az induktív, mind a deduktív eljárás csak módszer. A valóság rendjében találkozniuk kell, illetve fedésbe kell jutniuk. Ha tényleg fedésbe jutna, akkor egyik a másik igazolójává válik. Példa erre:

Isten szellem. Amikor saját képmására teremt, akkor szintén szellemi valóságokat hoz létre. A teremtett valóságok tehát szellemi valóságok. Ámde a tapasztalati anyag nem ilyen, pedig ilyennek kellene lennie. - Ez a deduktív módszer.

Most az induktív. A tapasztalati anyag kutatása azt mutatja, hogy minél beljebb hatolunk felszíne alá, annál inkább elhagyja a tapasztalati anyag első közelítésű durva jegyeit: az áthatolhatatlanságot, a darabosságot stb., és egyre inkább szellemi arcát mutatja meg. Az anyag a legbelső szinten már úgy jelenik meg, mint szellemi energiák bizonyos kvantumállapota.

A kétfajta megközelítés tehát fedésbe került. Az induktív módszer is az anyag szellemi oldalát ragadta meg. Noha a deduktív módszerrel hamarabb, azért évezredek során az induktív módszer is eljutott a szellemi létezéshez.

Ha valahol, úgy a valóságmegközelítésben nem szabad konzervatívnak lenni. Nem görgethetünk évszázados tételeket akkor, amikor azok csak a jelenségek egy részének magyarázatához elegendők. Ha csak egyetlen tény is kilóg a sorból, az az „igazság tétel” már a múlté kell hogy legyen.

Ne feledjük, hogy néha a régi és közismert tényeket is könnyebben és átfogóbban tudjuk megmagyarázni szellemibb elméletekkel. Vagyis olykor még sorból kilógó új tény-felismerések sem kellenek, mégis könnyebben érthető a valóság az új, de valójában nagyon is régi elmélettel.

1.2 Ez a világ rosszabb, mint ami Isten bölcsességéből adódik.

Kiskorom óta mást se hallottam egyházi neveltetésem során, mint a világ szépségéről és célszerűségéről szóló dicshimnuszokat. Noha magam is meg tudtam rendülni a természet szépségétől a hó- pehely-kristályok csodáitól kezdve egy hegyvonulat fenségéig, a kozmosz rendjétől egy erdő templomi csendjéig, mégis, sokkal jobban kínozott a másik oldal. A rengeteg pusztulás és pusztítás három síkon is: az élettelen természetben, az élővilágban és az emberek között. Egy földrengés vagy vulkánkitörés, egy villámcsapás vagy rohanó árvíz csak addig lenyűgöző, amíg megfelelő távolságból szemléljük egzisztenciális bebiztosítottságban. Mihelyt azonban a katasztrófa szenvedő részeivé válunk, egyszerre másképp vélekedünk a teremtés nagyszerűségéről. Az ószövetség népe ilyenkor Isten büntetéséről beszélt. Mit tegyünk azonban mi, akik Jézustól tanulva az Istenben szerető Atyát ismertük meg?

Számomra sose volt természetes, hogy a vadállatok fölfalják a szelíd állatokat. Még az sem, hogy a szelíd állatok fölfalják az elfutni nem tudó növényzetet. A legnagyobb ellenérzésem talán akkor alakult ki az élővilág egymást fölfaló rendje ellen, amikor egy tudományos filmet néztem végig a rovarokról és a mikrobákról. Istenem, micsoda gyilkolási sorozatok! Csak így lehetett megoldani a bioszféra létezését? Ettől még én is el tudok képzelni jobbat, nem még a mindentudó és szerető Isten! Valami itt nincs rendjén.

A harmadik szinten, az emberek világában még csak valahogy megértem a szörnyűségeket (csak megértem, és nem helyeslem!), hiszen ott már a szellem bűne tombolja ki magát anyagi segédlettel. Kétszemélyes harcokban vagy pusztító háborúkban. Mondom, itt még megértem a bűn lázadását, de mit mondjak azokról a szférákról, ahol az Istentől beléjük oltott ösztönök csinálják ugyanazt, amit az embernél a bűnös lélek? Szóval: a Teremtő is erőszakot tervez bele a világba? Miért? Ha az anyagvilág ennyire a velejéig romlott, ennyire nem a szeretetre, hanem az erőszakra felépített, akkor biztos, hogy a szelíd Isten, a Szerető Atya teremtménye?

1.3 Túl hamar nevezzük meg oknak, mielőtt még a közben lévő okok egész sorát végigvizsgáltuk volna.

Ez egy kicsit válasz is az előző pontban felvetett problémára. Már tinédzser koromban felmerült bennem a gondolat, amikor még a kereszténységen kívül semmiféle gondolatrendszerrel nem találkoztam, hogy talán az angyaloknak és ördögöknek is van teremtő erejük, és esetleg a világot ők hozták létre. Ha az angyalok, vagyis a teremtett jó szellemek, akkor az egészségtől hiánya miatti rész-tudásuk és rész-hatalmuk miatt érthetővé válna sok tökéletlenség. Ha az ördögök, vagyis a bukott szellemek, akkor pedig a sok egymást fölfalás, vagyis az erőszak nyerne magyarázatot. Ha mindkét fajta szellemi teremtmények, akkor méginkább érthető lenne a világ kevertsége: jósága s rosszasága együtt.

Folyton-folyvást meg akartam menteni az „Isten becsületét”. Így jogosnak éreztem, hogy ne hamarkodjunk el a problémák megértését azáltal, hogy azonnal a végső okra vezetjük vissza, kihagyva a közbülsőket.

Szent Tamáson iskolázott nevelőim mindig azzal vették elejét eretnek gondolataim kibontakozásának, hogy megmagyarázták: Csak az Abszolútum tökéletes. Minden relatív létező szükségszerűen tökéletlen.

Akkor hagytam, most már nem engedem magam ilyen röviden összecsomagolni. (Ugye, milyen későn kezdek felnőtté válni?!). Attól, hogy egy relatív létező tökéletlen, ez csak az Abszolútumhoz viszonyítva igaz. A maga létfokozatán igazán elérheti tökéletességét. (Jézus parancsba is adta ezt nekünk: „Legyetek tökéletesek, miként a ti Mennyei Atyátok tökéletes! Mt 5, 48) Az anyagvilág minden relatív tökéletlensége ellenére még igazán lehetne a jelenleginél sokkal tökéletesebb. Hogy ilyen világok, bolygók ténylegesen léteznek, erre ma már szinte tapasztalati bizonyítékok vannak. Aki tudomásul veszi a rengeteg UFO tapasztalatot, az ezekből is meggyőződhet erről. Aki ezeket nem fogadja el, annak a jelenkori szellemi kinyilatkoztatások szolgálhatnak bizonyító erővel a miénknél fejlettebb és tisztultabb anyagi világokról. Ám ezeket mellőzve is mondhatjuk: Ha kizárólag Isten teremtette a világot, akkor hogyan tartalmazhatja annak részleges tökéletlensége a Teremtőjével teljesen ellentétes tulajdonságokat? Isten nem a saját képmására teremt? A szelíd Isten ugyan miért teremtene bele erőszakot anyagvilágába? Ha pl. a növényvilág tud erőszak nélkül asszimilálni az élettelenből, akkor erre az állat és az ember is képes lehet. Épp az Isten ne tudná ezt megtenni, amikor már mi is tudunk kényszerhelyzetben állatokat, embereket táplálni infúzióval?

Mivel másutt nem térhetek ki rá, itt említtem meg nem ugyan a világ, de az ember teremtésének ugyancsak túl hamar Istenre visszavezetését. Anélkül, hogy bárkit is föl akarnék idegesíteni, szóba kell állnunk azzal a gondolattal, amit Erich von Danikén vetett fel „Istenek ivadékai vagyunk” c. könyvében. Ő főleg Hénoch könyvének és Ezekiel látomásainak alaposabb vizsgálata nyomán (de sok más dokumentum figyelembevételével is), vetette fel azt a hipotézist, hogy a paradicsomi „embertelepítés” esetleg földön kívüli bolygó-lakók részéről történt. Vagy ember-áttelepítésről” van szó, vagy esetleg csak gén-manipulációról, amely az itteni magasfejlettségű állat-törzs valamelyikébe fejlettebb géneket inplantált, s ezzel megindult a szellemi kibontakozás is. Akár Hénoch, akár Ezekiel „mennyebe emelkedése” kísértetiesen hasonlít egy parkoló űrhajóba emelkedéshez, ahonnan látja nemcsak a földet, de a világuirt is. Ők még jég és tűz együttlétéként írták le azt - másként nem tudták kifejezések hiányában amit mi már könnyedén üveg és neonfény formájában értelmezhetünk. Az akkori kezdetleges civilizáció isteneknek tekintette ezeket az „égből” alászálló „telepítőket”.

Érdekes azt is figyelembe venni, hogy a Gen 6,1 -6 szerint, amikor az „Istenek fiai” megkívánták az „emberek leányait”, majd nászúkból óriások születtek, erre azt a magyarázatot kaptuk, hogy az „Istenek fiai” az angyalok, igen ám, de az angyalok szellemi lények. Azok nem tudnak közösülni testben élőkkel. Sőt, vágy se születik bennük ez iránt. Sokkal valószínűbb annak feltételezése, hogy a más bolygóról érkező fejlett civilizáció tagjainak közösülési tilalmat adtak ki, nehogy ellenőrizhetetlen és korcs utódok jöjjenek létre. (Pl. Ma is érvényben van egy tilalom a génmanipulációra vonatkozóan Amerikában.) A tilalom megszegői okoztak is elég bajt a nemkívánatos óriások létrehozásával.

Ugyancsak elgondolásra érdemes, hogy az a sok mitológiai „szörny”, amelyet mi mesének, fantáziának, mitológiának gondolunk, azok esetleg valóságos tenyésztési kísérletek voltak a legalkalmasabb test létrehozására a szellem szolgálatára. Az embertörzsű halfarkú sellők, a férfitörzsű lótestű kentaurók valószínűleg egy ideig vagy sokáig élő keresztezések voltak pl. az értelmes ember gyors közlekedésének elősegítésére.

Tehát: Mielőtt Istenhez jutunk, hány, de hány közbülső tényezőt is figyelembe kellene vennünk! Más bolygók civilizációit, saját bolygónkról már régebben kitelepült civilizációt (túlélőket a három civilizációs katasztrófa után), el nem bukott és elbukott szellemi hatalmasságokat, stb...

1.4 Ki menti meg Isten becsületét a személyválogatástól az előnytelen starthelyzetben születettek miatt?

Vegyük a konkrét esetet. Mozgásképtelen, külleme idomtalan. Ám szelleme ép, amikor kifejlődik. Épp akkor fogalmazódnak meg benne a vádak Isten ellen, akiről tanult. Mit is tanult róla? Pl. azt, hogy jó, csak jót akar és jót teremt. Ő a szeretet. Meg azt is, hogy mindig akkor teremt meg az egyes ember lelkét, amikor a teste megfogamzik az anyai méhben (kreacionizmus). Az ő anyját a háború alatt megerőszakolták. Apját nem is ismeri.

Ez a felnövekvő nyomorék fiatal így gondolkodik: Azt még csak megérteném, hogy a bűn következménye mondjuk a betegség vagy nyomorékság, vagy egyéb testi-lelki sérülés. De hát én mit tehettem volna születésem előtt? Hogyan árthattam volna magamnak, amikor még nem is tudtam bűnt elkövetni? Ha mégis így születtem, akkor erről csak Isten dönthetett így: beleteremtett engem egy nyomorék testbe. Miért? Miért van nekem rosszabb starthelyzetem, mint minden osztálytársamnak, akik nem, járnak tolokocsiban? Bizony, nem egy közülük sokkal rosszabb, tehát bűnösebb, mint én vagyok!

Anyám igazán szeret engem. Apám meg azt sem tudja, hogy létezem. Talán az ő bűneikért szenvedek én? Dehát ezt még emberek se nagyon teszik, kivéve a maffiát, hogy apa bűnéért a gyereket büntetik. És különben is. Osztálytársaim közül háromnak is olyan gengszterek a szülei, ők mégis egészségesek. Hol itt az igazságos Isten? Nem is szólva a szeretet Istenről!

A tisztelendő úr azt mondta, hogy nekem az Isten beszámítja sok szenvedésemet. És nekik mit számít be? Én se a részvétből nem kérek, se a beszámításokból. Én csak velük egy ívású akarok lenni. Az azonos starthelyzet az igazságos. Aztán majd megmutatnám, ki a legény a gáton. De ilyen betartást végezni a startnál - nem tisztességes.

1.5 Tökéletesedünk-e igazán, és egyetlen életen belül?

Néhány hónapon keresztül ugyanazt a kérdést tettem fel beszélgetőpartnereimnek: Mit gondol, az emberek hány százaléka hal meg úgy, hogy ő beengedné a mennyországba? A válaszok szóródtak 1 és 5% között, közelebb maradván az 1-hez, mint az öthöz. Nem kevesen azonban az ilyenek számát még ezrelékben sem tartották kifejezhetőnek. Ha a kérdést úgy tettem fel, hogy kit küldene az örök kárhozatra, akkor ez a vélekedés már az 50%-ot is megközelítette.

Még elgondolkodtatóbbak voltak azok a válaszok, amelyeket arra a kérdésre kaptam: Tapasztalsz-e olyat, hogy valaki élete sorári eljut a gonosztevőségtől az életszentségig? Szent Pálon kívül, akiről utána hamar kiderítettük, hogy megtérése előtt is Isten kedvében akart járni, csak téves úton tette, szinte mindenki legfeljebb egy embert tudott mondani, vagy egyet sem. Pl. Goretti Mária gyilkosát, aki a szexuális erőszaktól és a gyilkosságtól eljutott a szerzetesi vezeklő életig. Tehát még csak nem is a Jézustól mutatott tökéletességig. A szentté avatottakról meg az általa szent életűnek tartottakról kiderült, hogy azok már gyerekkorukban is „jó emberek” voltak. Igaz, hogy tökéletesedtek, de másoknál „jobb starttal” indultak.

Amikor arra kérdeztem rá, milyen fejlődési határfokot lát az emberek világában (természetesen nem értelmi, hanem erkölcsi területen), akkor némi bizonytalankodó becslés után abban tudtunk egyetérteni, hogy ha az életszentséget 0-tól 100-ig kalibráljuk, a gonosztságot pedig 0-tól mínusz 100-ig, akkor a 200 fokozatú skálán egy ember legfeljebb 5 fokozatot tud fejlődni. A kivételt képező kevesek esetleg 10-et is. Ugyanakkor gyakori a visszafejlődés. Jó családból származók is később terroristák, banditák, gyilkosok lesznek. Azt most nem taglaltuk, hogy akár a család, akár a társadalom mennyire felelős ezért.

Egy közösségi beszélgetés során az azóta elhunyt dr. Antal János ideggyógyász azt mondta, hogy egy ember szabadsági foka a 100-as fokozatú skálán mindössze néhány százalék.

Noha ilyen egyértelmű a vélekedés az emberek átlagának néhány százalékos fejlődéséről, visszafejlődéséről, Jézus mégis átadta a tökéletesedés parancsát, mint formai főparancsot. Ha a kettő egyszerre igaz, vagyis az 5%-on belüli fejlődés s Jézustól a 100%-os fejlődésre szóló parancs, akkor nyilvánvaló, hogy erre egyetlen földi élet nem elegendő. Aki mégis ragaszkodik az egyetlen földi élethez, attól megkérdem: ilyen rossz hatásfokot tervezett volna be az Isten? Ha pedig azt gondoljuk, hogy a fejlődés 95%-át a túlvilágon futjuk be (a tisztító helyen?), akkor újra kérdem: nincs túl kis jelentősége a földi életnek az Isten tervében, noha mi egyetlené nagyítottuk? Ha a szellemi létmódban érzük el a tökéletesedésünk 95%-át, akkor enyhén szólva kár volt a Földet megteremteni. A hiányzó 5%-ot is betölthették volna odaát.

1.6 Elsietett vélekedések dogmává kikiáltása. Szellemi préseltség.

Felismertünk egy igazságot. Aztán igyekeztünk precízen megfogalmazni. Utána nyomban elkezdtük őrizni ebben a megfogalmazott formában. - Nagyjából ilyen módon gyülemlett össze az a „tudásmennyiség”, amely a nyugati civilizációt jellemezte. A megfogalmazásokat dogmává azonosítottuk, és nemcsak elszántan őriztük, hanem még máglyára is küldtük azokat, akik nem rogytak le statikus fenségünk előtt, hanem - Uram bocsá' - esetleg más nézőpontból másként látták az összefüggést, és másképpen is fogalmaztak.

Alig néhány évtizedre tekinthet vissza a folyamat-filozófia és folyamat-teológia, melyeknek alapvető felismerése, hogy a valóság nem statikus, hanem folyamat. Nem azt kell rá mondani, hogy „van”, hanem hogy „történik”. A mindenhatónak és megdönthetetlennek kikiáltott dogmák a legjobb esetben pillanatfelvételei ennek a folyamatnak, ennek a történésnek. Ha láthatnánk egy bizonyos történelmi eseményről egy kétórás dokumentumfilmet, vajon ki jár közelebb a valósághoz: aki végignézte e kétórás filmet, vagy aki a hirdető táblán megnézte annak egyetlen jellemző képét? Nem is szólva a harmadik lehetőségről: esetleg valaki a valóságban át is élte, mert részese volt annak az eseménynek.

Az elméleti fizikusok közül Heisenberg írta le ezt a mondatot: „Nem az a fontos, hogy mi az anyag, hanem az, hogy hogyan rendeződik el.” Mivel az anyag külső, felénk eső része mozdulatlanak látszik, azt hisszük, hogy belseje is ilyen. Legalábbis régen ilyennek képzeltük el „belsejét”, „lényegét”. Ma már tudjuk, hogy egymásba alakuló energia-folyamatok ilyen vagy olyan „protuberanciái”, amelyeket mi elhamarkodott mohósággal nevezünk ki „elemi részecskének”.

Mivel mi a valóság külső oldalát látjuk, és az elég gyakori mozgásai ellenére is statikusnak, behemótnak tűnik észleléseink színpadán, így évezredekig nem is gondoltunk arra, hogy a „mélyben”, a felszín alatt micsoda eszeveszett történések száguldanak. Nem az egyes alakzatok a fontosak, hanem az „egész”-nek az összefüggései.

Ebben a földi életben, ebben a létezési módban a valóságot olyan összepréselt állapotban konstatáljuk, hogy innen kiindulva még gondolkodási kezdeteink meghosszabbításai is torzók lesznek.

Amíg valaki nem látott vulkánkitörést, addig gondolhatta mozdulatlan tömegnek a földet. Utána más sok „geológiai” megfigyelést kénytelen átfogalmazni, és folyamatában látni.

Nem az a legnagyobb baj, hogy az emberiség szorult, vagy inkább préselt helyzetében rákényszerül arra, hogy az éppen észlelt pillanatnyi helyzetet dogmává fogalmazza, hanem csak az, ha ezt az örömmel felismert igazságot örök időkre szólónak gondolja. Semmi baj nem volna, ha ezeket a korhoz kötött megfogalmazásokat nem abszolutizálnánk. Kihagyhatatlan lépcsőfokai ezek a valóság megragadásának. Ám amennyire kihagyhatatlanok, annyira elhagyhatókká is kell tennünk ezeket. Mozgó film se lett volna, ha előtte nem készítettünk pillanatfelvételeket. S noha öröm egy emlékként őrzött fénykép, mégis a valóságot jobban megközelíti a mozgó film. Sőt, a nagysebességű mozgást, pl. egy lövedék becsapódásának

eseményeit csak úgy tudjuk vizsgálat tárgyává tenni, ha egy másodpercenként több ezer felvételt tartalmazó filmet lelassítva szemlélünk. Minél pontosabban akarjuk közelíteni a valóságot, annál nagyobb sebességű történések regisztrálására kell képesnek lennünk.

Óvatosnak és szerényeknek kell lennünk valóság-letapogatásunk során a felismert igazságok kikiáltása terén is. Dogmák helyett mondhatnánk „cölöp-igazságokat”, amelyekre állva egyre nagyobb mélységbe hatolhatunk. Csak ne a cölöpöket istenítsük! Azok csak arra valók, hogy lépkedjünk rajtuk. S ha nem a dogmákért lelkesedünk, hanem a Valóságért, akkor egyszercsak hátára vesz Jónás cethala, és mi ámulva áradunk benne a nagy Történetben.

1.7 „Vízparti” kultúrák. - A periférikustól a centrálisig. - A geocentrikustól a kozmikusig.

Ameddig kultúránk ősnymaihoz vissza tudunk menni, addig és onnan kiindulva megállapíthatjuk, hogy kultúrák mindig vizek mentén alakultak. A hinduk a Gangesz mentén. Az asszír és babiloni kultúra a Tigris és Eufrátesz folyók mentén alakult. Az egyiptomi a Nílus mentén. A Római Birodalom már a Földközi-tengert fogta körül. Amerika felfedezése óta a nyugati civilizáció az Atlanti-óceán partjai mentén húzódott. A második világháború idején már a Csendes-óceán mentén. Századunk második felére pedig globálissá váltunk. Elkezdtünk Föld-bolygó méretekben gondolkodni. Nemcsak az átlagember a gyors információ-áramlás miatt, hanem már jóval előtte a politikusok, öelöttük pedig a gazdasági menedzserek és a stratégiák.

Kis periférikus népcsoport-érdekekből nőttünk ki birodalommá, földrészekké, végül emberiség méretűvé. Új nézőpontokat és új problémákat hozott felszínre ez. Előjöttek a népszaporodási gondok. A szegény és gazdag népek viszonya. Eltarthatóságuk s elpusztíthatóságuk gondja. Egyáltalán a túlélés, a továbbélés. Jöttek a környezetszennyezés gondjai, az ökológiai gondok. Informatika és űrutazás. Környezetünk befolyásolhatósága. A mindenhol igényelhető emberi jogok. A háború, mint kultúránk tönkretevője. Az erőszakos férfivonásoktól meghatározott antropológiai emberideál... stb.

Más léptékben ugyan, de hasonló irányban tágult világot néző és látó gondolkodásunk a periférikustól a centrálisig. Noha hitvilágunk mindig transzcendens irányba tágította látásunk, azért mégis igaz, hogy akár vallási, akár tudományos téren a beszűkültség felől indultunk el a kitérülés felé. Meddig cipeltük geocentrikus világszemléletünket, míg lassan átadta helyét a heliocentrikusnak. A gyakorlatban ettől még nem is távolodtunk el. Sőt. Annak ellenére, hogy tudományos ismereteink és sci-fi regényeink vagy filmjeink már galaxisok között „közlekednek”, a valóságban még törpe kisebbségben vannak azok, akik hinnének abban, hogy Földünkön kívül máshol is van élet. Intelligens élet. Noha jelenleg „már az Univerzum szerkezetére vonatkozóan folynak kutatások, és az egyesített erő-elméletet szeretnék megtalálni, még a kutatást végző tudósok körében s leg-feljebb elméleti lehetőségként merül fel a másutt élő intelligens élőlények gondolata. Az meg még kevesebb emberben merül fel, hogy léteznének olyan erkölcsi- vagy*élet-törvények, amelyek átfognák az Univerzum egészét, annak minden gondolkodó lényét.

Ha már nem férünk el a földön, és kitelepülésre kényszerülünk - hacsak előbb el nem pusztítjuk magunkat vagy mások minket, mint pl. a vízözön előtti vagy az Atlantisz-kultúra esetében -, akkor hirtelen felgyorsulva leszünk kénytelenek figyelmünket abba az irányba fordítani, amely irányba eddig jobbra csak szórakoztató időtöltésként nézelődtünk.

Csökönys módon nem akarjuk földhöz ragadt figyelmünket kozmikusá tágítani, Pl. akár átlag-műveltségű, akár intelligens társaságban illik elnézően mosolyogni, ha valaki UFO-król beszél, noha az elmúlt 50 év során észlelések ezrei dokumentálódtak. Ma már a 400 ezret

meghaladják az észlelések. A nagyhatalmak külön eme észlelések begyűjtésére és feldolgozására szolgáló minisztérium nagyságrendű szerveket tartanak fenn.

Tipikus példája ez annak, hogy beszűkült, régi tapasztalatoktól meghatározott tudatunk még a tények tömege előtt se akar meghátrálni. Inkább cipeli magával a régi elméletet, de nem akar tudomást venni a sorból kilógó tapasztalatokról.

Mindig azzal az egy megokolással utasítjuk el az űrlakók hozzánk érkezésének lehetőségét, hogy a legközelebbi csillag is 4 fényév távolságra van tőlünk. E távolság „beutazásához” évszázadok kellene. Igen, ha csak az ökrösszekeket meg a mi mai rakétáinkat vesszük figyelembe. Mintha Einstein óta senki se hallott volna a görbült térről. Pedig a legújabb (91 - es) kozmológiai elméletek már nem is csak görbült, hanem bonyolultabb komplex görbületekből összetett terekkel számol, hogy bizonyos galaxis-csoport tükrözéseket értelmezzen. Nem akarjuk tudomásul venni, hogy a 15 milliárd éves Univerzumban mérhetetlen idő állt rendelkezésre nálunk sokkal műveltebb lények kialakulásához.

1.8 Az anyagból indultunk Isten felé, és nem Istentől az anyag felé.

Tudatosítsuk magunkban: Kialakulásával ellentétes irányban értelmeztük a Mindenséget.

Az asztrológusok előtt közhelynek számít az elmúlt 200 év materializmusa, mert szerintük eme időszak során a Jupiter és Szaturnusz bolygók konjunkciói (a Földről észlelt találkozásai) földjegyben történtek (és nem sokkal szellemibb tűz, víz vagy levegő jegyben). Igazán nem várom meg az e fölötti mosolygást, ugyanis sokkal szellemibb korokban is rendszerint a tapasztalati anyagból indultunk ki világszemléletünk kialakításában. Mit tegyünk, ha egyszer ezt érezzük legközelebb hozzánk. Akár a hindukat, akár a gnóosztikusokat, akár Platón és a pithagoreusokat elméleti fantasztáknak kiáltottuk ki, akik nem az érzéki tapasztalatból indultak ki. Hogy Hegelt ne is említsem. Pedig ezek a „fantaszták” logikusabbak voltak nálunk. Magam is az ő logikájukat szeretném követni. Legjobban kialakulási sorrendjében érthetjük meg a valóságot. Még akkor is, ha a „tapasztalatot” kénytelenek vagyunk a kialakultságok végén kezdeni. Valahol el kell indulnunk. A sötét földalatti szikla börtönbe zárt rab csak maga körül kezdhet tapogatni, hogy lassan megtalálja a kijáratot: a szabadulást.

Omnis cognitio incipit a sensibus - mondja a latin tétel. „Minden ismeret az érzékelésnél kezdődik”. Tehát elindulunk az anyag letapogatásától, de következtetésünk, oknyomozó logikánk segítségével eljutunk az egyre előbbre lévő okhoz. Végül is a Végő Okhoz: Istenhez. No persze, vannak olyanok is, akik belső tapasztalásukkal mindjárt Nála kezdik.

Ha egyszer eljutottunk Hozzá, akkor végre tőle elindulva is végig kell járnunk az utat. Bizonyára jobban meg fogjuk érteni azt, amit korábban csak sötétben tapogattunk.

1-9 Egymással nem érintkező mitológiáknak hogyan lehetnek lényegében közös elemei?

Akár a „legközelebbi” múltba tekintünk, pl. a 1200 évvel ezelőtti vízözönre, mely minden nép mondavilágában szerepel mind Afrikában, mind Dél-Amerikában, mind Ázsiában, akár a korábbi mitológiák azonos elemeit nézzük a teremtő Atyáról, különböző szellemi hatalmasságok (istenek, félistenek) teremtést és embert befolyásoló működéséről, ezek minden nép hagyományában fellelhetők, noha egymással e népek nem is érintkezhetek. Óceánok választották el őket egymástól. Amikor még egy földrészt képeztek a kontinensek, az pedig év-tízmilliókkal azelőtti állapot, mielőtt az ember megjelent volna a földön.

Értelmes magyarázatként hirtelen kettő kínálkozik fel: vagy a vízözön előtt vagy még korábban már kialakult a földön olyan magasan fejlett civilizáció, amely a földrészeket át tudta hidalni. Akár csak ma, vagy még jobban.

A másik lehetőség, hogy az ember nem kifelé, hanem befelé haladva saját kollektív tudattalanjában azonos ősképeket ismer fel a földrajzi elhelyezkedéstől függetlenül. Sőt, még az emberi kapcsolatoktól is függetlenül.

1.10 Bugyutaságunk az ősi kultúrák honnanvalóságát illetően.

Már középiskolában tanuljuk, hogy az egyiptomiak milyen fejlett csillagászati ismeretekkel rendelkeztek, sőt előttük évezrednyi távolságban az asszír-babiloni csillagvizsgáló tornyokban talán még fejlettebb csillagászat folyt. Csakhogy a semmiből nem nő ki kultúra, még kevésbé technológia.

Megállapították, hogy a Kheopsz-piramis méretei a Föld-Szíriusz, illetve a Nap-Szíriusz távolság adatait tartalmazza törtrészekben. Igen ám, csakhogy akkor még távcsővel sem rendelkeztek. Egyiptomból pedig szabad szemmel a Szíriusz nem is látható. Akkor miért éppen ennek a távolságnak a „bemérése” és fixálása volt fontos számukra? És milyen eszközöket használtak? Azokat honnan vették?

Más szempont. Jelen civilizációnk kb. 6000 éves múltra tekint vissza. Hatezer év alatt a beduinok pásztorkodásától eljutottunk az űrhajózásig. Egy stabil ökológiai rendszertől egy ökológiai robbanás veszélyéig, vagyis túlélési gondunkig, a Földről kitelepülni szándékozásunkig. Ha erre elég volt 6000 esztendő, akkor mit csinálhatott az ember azon 40-100 ezer év alatt, sőt a mai felismerések szerint 1 millió, sőt 5 millió év alatt, amióta ember él a földön? Nyilvánvaló, hogy már több civilizáció kifejlődött, és elpusztult. Az ember nem tudta úgy elérni a Föld benépesítését, hogy el ne pusztította volna önmagát. Vagy így is fogalmazhatunk: Noha rendelkezett a kitelepülés technológiájával, de nem érte el a Kozmosz erkölcsi rendjét. A kultúrtörténészek három civilizáció nyomait vélik felfedezni.

A török szultánságnak, illetve a Török Birodalomnak századeleji összeomlása és átrendeződése után olyan térképet találtak a szultán könyvtárában, amely ókori vagy még korábbi térképek másolataként az Antarktisz jégtakaró nélkül ábrázolja. E térkép hitelességét ellenőrizni csak a 70-es években sikerült, amikor is műholdfelvételeken láthatóvá tehető a jégpáncél alatti szárazföld. Ugye nem gondoljuk, hogy a beduinok készítették az eredeti felvételeket?

Azon kérdéseinkre, hogy az egyiptomiak honnan szerezték nagy csillagászati tudásukat, néhány lehetőséget megemlítünk:

- 1) Egy korábbi és lepusztult kultúra átmentett tudásáról lehet szó, amit a beavatott egyiptomi tudós papok őriztek és felhasználtak.
- 2) Már járhattak itt űrbeli lények, akik esetleg éppen a Szíriusz valamelyik bolygójáról érkeztek, ők adták át a szükséges ismereteket.
- 3) Az egyiptomi templom-szentélyekben, az alagsorok félhomályában a beavatott egyiptomi papok állandó kapcsolatban álltak a szellemvilággal. Azon forrásokból is meríthettek nemcsak teológiai, hanem kozmikus ismereteket is.

1.11 Az anyag végső mivolta szellemi természetű - mondja az elméleti fizika.

Addig markolásztuk az anyagot a napjainkat megelőző történelem kétszáz éves materialista korszakában, míg végül teljesen eltűnt a kezeink közül. Nem vettük észre, hogy a valóság a hátsó felét mutatta nekünk. Azt a részét, amely segítette ugyan a primitív embert a mindennapok prózai eligazodásaiban: az élelemszerzésben és lakóhelykészítésben, de végképp nem tájékoztatott arról, hogy lényegében mi is a valóság. Felfoghatjuk a Valóság humorának vagy fintorának, hogy az a felszíni réteg, amit nekünk mutat, amit a materialisták hangos szavalókórusal egyetlen valóságnak kikiáltottak, az valójában csak látszat: maya -

mondják keleten, és festett kulisszáknak mondhatjuk nyugaton. Már a durva anyag is döntően más, ha a felszíni réteg alá tekintünk. Egyáltalán nem statikus, nem áthatolhatatlan, nem tömör, hanem dinamikus, áthatolható és észbontóan üres. Nagyságrendekkel nagyobb benne az „üresség”, mint a „foghatóság”.

Materialista addig lehet valaki, amíg megelégszik a kintlevővel, annak letapogatásával. Minél inkább „befelé” halad az anyag mivoltának felfedezési útján, annál több csodával fog találkozni, annál inkább megmutatja az anyag is a maga mélyen szellemi arculatát. Előbb csak atomok és atomi alkatrészek tárulnak elénk a nagy ürességek után. Aztán kiderül, hogy korpuszkula és hullám ugyanannak a valóságnak lehetséges megjelenési formái. Az anyag energiaként jelenik meg, majd bonyolult hatások rendszere hálózataként, amelyek már csak matematikailag követhetők valameddig. Heisenberg leírta e mondatot: „Az anyag hatás odaátrol.” Mi az az odaát? A nem anyagi oldal. A szellemi oldal. Anyag- felfedezési utunkon a valóság darabos felszíne felől indultunk, és szellemi oldalánál kötöttünk ki.

Az elméleti fizika még egy eredményt hozott. Amit keleten mindig is tudtak, nyugaton csak néhány misztikus sejtette, azt az elméleti fizika már úgyszólván tapasztalja. Mi ez? A valóság nem darabokból áll, hanem Egy. Még fizikai tapasztalásunk színe előtt darabokból összetettnek tűnik, addig a mélyben annak az egyetlen Valóságnak ilyen vagy olyan fodrozódása, hullámtaraja. A „darabok” elveszítik állandóságukat, és csak tranziens (átvonuló) energiacsomagok egymásra hatásaként követhetők.

Hallgassuk meg egy kicsit erről a témáról a Berkeley egyetem professzorát, dr. Fritjof Capra-t. Idézek a „The Tao of Physics” c. könyvéből (Fontana -1976):

„Mindennapi életünkben nem vagyunk tudatában a dolgok egységének, hanem a világot elkülönült tárgyakra és eseményekre osztjuk. Ez a felosztás a mindennapi életben hasznos ugyan, de mégsem a valóság lényege, hanem a megkülönböztető és kategorizáló intellektuális absztrakció terméke, amelynek azonosítása az igazi valósággal csupán illúzió. A keleti típusú meditáció fő célja éppen ezen egység közvetlen, misztikus tapasztalása.

Ugyanilyen felismeréshez vezetett el a modern fizika is. Főleg a szub-atomai részecskék kutatásában újra meg újra visszatérő téma, hogy az anyag alkotórészei és a kölcsönhatás események, vagyis a dolgok és a történések kölcsönös kapcsolata és függése olyan mértékű, hogy ezeket már semmiképpen nem lehet elszigetelt entitásként kezelni, hanem csak úgy, mint az egész integráns részeit...

Elkülönült fizikai entitás tehát a kvantumelmélet szerint nem létezhet. A világ nem bontható független részekre, az univerzum lényegében kölcsönös függések és hatások hálózata. Niels Bohr szerint az elszigetelt anyagi részecske praktikus absztrakció, amelynek tulajdonságai kizárólag más objektumokkal való kapcsolatokban értelmezhetők...

Heisenberg szerint a természettudomány nem egyszerűen a természetet írja le, hanem a természet és önmaguk közötti kölcsönhatást. A humán megfigyelő a kísérleti kutatás nélkülözhetetlen része. Amit megfigyelünk, az nem maga a természet, hanem sokkal inkább a természet reagálása arra a módra, ahogyan a kérdéseinket a természet felé feltesszük. Ha a kísérleti módszereket és eszközöket módosítjuk, a válaszok is megváltoznak...

A pontossági korlát nem mérési módszereink tökéletlenségéből ered, hanem a bizonytalanság a részecske lényegi tulajdonsága...

Az atomfizikában a tudós nem objektív megfigyelő, mert alaposan bele is avatkozik abba, amit megfigyel. John Wheeler szerint ez a kvantumfizikában annyira alapvető jellegzetesség, hogy a megfigyelő szó helyett inkább azt kellene mondani: résztvevő, hiszen a megfigyelés alapvetően megváltoztatja a megfigyelt objektum állapotát. Az universum többé nem rajtunk kívülálló valami, hanem az aktív résztvevők közös universuma...

Lama Anagarika Bovinda szerint a buddhisták nem hisznek egy függetlenül létező külső világban. A belső és külső világ ugyanannak a dolognak két oldala, amelyben a dolgok, erők, történések és formák fonala kölcsönös függések végtelen hálójában szövődik össze."

1.12 Materiális síkon maradva már a természettudományok se tudnak tovább lépni.

Demokritosz még atomokból összetettnek gondolta a világot. A sugárzások észlelése nyomán megindult megfigyelések az atombomlások nyomán elkezdtek keresni az atomi „alkatrészeket”. A Bohr-féle atommodell még materiálisán is érzékelhető volt. A protonok körül keringő elektronok elég érzékeny Naprendszer utánpótlást szolgáltatottak. Aztán megkezdtek az atomok bontását, ütköztetés majd a keletkező „elemi” részek megszámlálását. Ma már 300 fölé jutottak a számlálgatás sor; Ráadásul azt is észlelték, hogy ezen „elemi részek” nagyon instabilak, némelyik csak milliomod másodpercig életképes. Egyik a másikba átalakul.

Újabb reménysugárt jelentett a kvarkok fölfedezése, de egyfelől szabad kvarkokat még senki nem látott, másfelől - noha úgy gondolták, hogy ezek az elemi részek elemi részei - ezek száma is pillanatok alatt tíz fölé emelkedett.

Amikor az anyag nem felénk forduló oldala hol korpuszukulaként, hol hullámként jelentkezett, n a 30-as években megfogalmazódott, hogy „a körülöttünk levő valóság a komplementaritás vonását viseli magán, valamint a nem objektíválhatóság vonását” (Prof. Rohrbach).

Az ma már eléggé benne van a művelt emberek köztudatában, hogy az anyag nem „létezik” hanem történik. Azt azonban már kevesebben gondolták át, hogy egyszerűen elveszítették jelentőségüket (nincsenek!) az anyagnak azok a korábban primérnek nevezett tulajdonságai, mint tér, idő, mozgás. Csak a szekundér tulajdonságok vannak. A primérek bizonyos mélységen belül egyszerű „eltűnnek”.

Még közismertebb az elméleti természettudósok, filozófusok, nyelvészek táborában, hogy nyelvünk, amely alapvetően a valóság külső letapogatására szolgál, s amely túlélésünket biztosítja, a legkevésbé se alkalmas, hogy bármit is mondjon a valóság „belsejéről”, illetve lényegéről.

W. Heisenberg szerint „az emberi nyelv nem alkalmas arra, hogy segítségével leírassuk atomi és szub-atom világot. Ennek valósága ugyanis túlmegy a klasszikus logika összefüggéseinek fogalmain. Főleg a kvantumelméletre jellemző, hogy matematikai szimbólumai nem feleltethetők meg a köznapi nyelv fogalmainak... A fizikusok és a misztikusok egyaránt közölni szeretnék ismereteiket de ha ezt nyelvi úton teszik, szóbeli kijelentéseik általában tele vannak paradoxonokkal és látszólag logikai ellentmondásokkal.” (Héjjas: A modern tudomány és a keleti bölcsélet.)

Tudjuk, hogy Heisenberg filozófiai nézeteit tekintve platonikus volt. Anélkül a szellemi látásim nélkül, melyet Platónról kölcsönzött, aligha tudott volna tovább követni az anyag „belsejébe” tett nyomozást.

1.13 Az ember közvetlen teremtése (kreacionizmus), közvetett teremtése (az anyagban benne van a szellem csírája), vagy praeexisztens létezése (szellemi létmódban teremtettség) az igazság?

Az Egyház a kreacionizmust tanítja. Vagyis azt állítja, hogy Isten a fogantatás pillanatában teremt minden ember lelkét. Vajmi kevés támpontja van eme kijelentés alátámasztására. Hacsak nem a Ter. 2,7. Ott ugyanis azt írja a Biblia, hogy a föld anyagából megalkotott emberi testbe Isten belelehelte Í élet lehelletét. Azt azonban egyáltalán nem mondja az írás, hogy ezt a „lehelletet”, vagyis az ember szellemét akkor teremtette volna, vagy esetleg a már korábban teremtett és elbukott ember-szellem helyezte a testbe tisztulási céllal.

A másik lehetőség Teilhard de Chardin álláspontja, aki szerint az anyag lehetőségként (potencialiter) tartalmazza a szellemet. Mihelyt az anyag fejlődése során elér egy bizonyos komplexitást (magasan szervezett összetettséget), ott szükségképpen megjelenik a szellem. Szerinte az anyag az emberben érte el azt a fejlettségi fokot, ahol már működési alomként szolgálhat a szellem számára. A Föld őstörténete tényleg azt mutatja, hogy az izzó föld lehülése nyomán évmilliárdok keltek ahhoz, hogy szerves molekulák, majd az élet megjelenhessenek, és a paleontológia tanúsága szerint egyik fejlettebb (komplexebb) formái jelentek meg az életnek. Eme fejlődési sor végén jelenik meg a szellemrészrel is rendelkező ember. Kicsit elmélázhatunk Dante Infernójáról (Pokoljáról), ahol a gonoszok jégbe fagyva szenvednek. Lehetséges, hogy a szellem olyan mélyre bukott, hogy anyagba dermedve még öntudatát is elvesztette? Teilhard ezt nem állítja. Keleten azonban a lélekvándorlást az ember alatti szférákba is lehetségesnek tartják.

A harmadik lehetőség a praeexisztens ember. Már teste teremtése előtt létezett a szellem birodalmában. Bukása folytán azonban kiesett onnan. A testbe „telepítés” éppen Isten jóságát mutatja, aki minden bukott léleknek lehetővé teszi a visszakapaszkodást. Éppen ezt szeretnénk majd részletesen kifejteni a római kettes pontban.

1.14 Az ariánusok biztosan tévedtek?

Hosszú szellemi harcok után a 325-ben megtartott Nicea-i zsinat ítélte el az alexandriai papot: Ariust, aki Jézust nem tartotta az Abszolútum részének. Szerinte - és sokak szerint - az Abszolútum nem állhat részekből, és soha nem válhat relatívummá. Természetesen Jézust szellemi hatalmasságnak tartotta. Ahogy maga Jézus is mondta (Jn 10, 35) a Zsolt 86, 6-ra hivatkozva, hogy a bibliai szóhasználat már azokat is isteneknek mondja, akik az Ő tanítását befogadják. Azok Isten fiai. Sok nép az angyalokat, a szellemi nagyságokat is isteneknek nevezi. A zsidó levél is Jézust az angyalok fölé emeli. Ezt Arius is megteszi, de nem teszi egyenlővé az Istennel. Őt tartja Isten legnagyobb tökéletességre eljutott teremtményének, őt tartja Isten legkedvesebb Fiának. Az a bizonyos „i” betű sokat jelent. Homouzion = egyenlő. Homoiuzion = hasonló. Jézus ugyanúgy szellemi létező, mint az Isten, de nem ő a Magától való. Ő az Atyától való. Azért hangsúlyozza, hogy nem a saját tanítását adja, hanem az Atyáét (Jn 17,7). Még Fiú-ként, tehát praeexisztens létezőként sem tudja a világ végének az időpontját (Mt 24,36, Mk 13, 32). Mondja, hogy az Atya nagyobb nála (Jn 14, 28).

Nagyon sok püspök, nagyon sok részegyház volt ezen az állásponton. Bizony, az igazság eldöntésében hatalmi viszonyok is belejátszottak.

Igazán nem kell ahhoz Jézusnak Istennek lennie, hogy kellőképpen el tudjon igazítani bennünket az örök élet útja felől. Aki annyira tökéletes már, hogy az Isten közvetlen közelében áll, az mindent lát, amit nekünk lent-lévőknek tennünk kell tökéletességünk elérése érdekében. Még nehezebb a végiggondolás, ha figyelembe vesszük azt a sok milliárd bolygót, melynek lakói éppúgy igényelhetik az eligazító Messiást, mint mi. Átgondolandó tehát:

- 1) Az Abszolútum Egy, és személyében nem lehet megosztott.
- 2) Az Abszolútum közössége nem meglévő, hanem fölépítendő. Odáig fejleszti fölteremtett szellemeit, hogy vele közösséget alkothassanak.
- 3) Ugyan az Abszolútum ereje hoz létre és tart fenn minden teremtményt, maga azonban nem lehet teremtményé.
- 4) Jézust a sok ellentétes értelmű kijelentése ellenére azért kellett Istenné nyilvánítani, hogy igazolható legyen az a teljesen téves teológiai állítás, hogy az ember bűne olyan nagy sértés az Istenen, hogy csak maga Isten tudja jóvátenni, kiengesztelni. Jézus pedig éppen nem ilyenek mutatta be az Istent. Azért kellett Jézust mindenáron

Istennel egyenlővé tenni, hogy ez a képzelt „teljesértékű” kiengesztelés a kereszthalállal létrejöhsen.

- 5) Jézus olyan kijelentései, hogy „én és az Atya egy vagyunk” (J 10, 30), és számos egyéb is, ki-elégítően értelmezhető Jézus istensége nélkül is. Ráadásul akkor nem kerülünk ellentétbe az ennek ellentmondó kijelentésekkel.
- 6) Az Abszolútumot nem a totális kiengesztelési vágy tölti el, hanem a totális szeretet;
- 7) Jézus és közöttünk a különbség: Ő a célba érkezett teremtett szellem, mi meg a bukásból éppen visszafordulok, a felkapaszkodni kezdők vagyunk. A célba ért szellemtestvér lejön a fokozatok aljára, hogy segítse a bukácsolókat.

1.15 Biztos, hogy van visszafordíthatatlan kárhozat?

Csak ámuldozom, milyen könnyen beleestünk a csapdába. Jézus az Istent tiszta szeretetnek mutatta be. Az Abszolútum a Szeretés. A végtelen Irgalom. Az Irgalom Teljességéről pedig el lehet gondolni, hogy véglegesen lemond bukott teremtményeiről? AZ Örök Szeretet nem elég találékony ahhoz, hogy vissza tudja fogadni az elbukottakat?

Már ezt megelőzően azt kellene kérdésbe tenni: képes-e egy teremtmény véglegesen és visszavonhatatlanul dönteni? Hiszen az Abszolútummal szemben minden teremtmény csak „rész-létező”. Tehát egyidejűleg csak egyetlen nézőpontból tudja tekinteni azt a problémát, amiben döntenie kell. Csak az Isten tudja körüljárás nélkül egyszerre látni minden oldalról. Már az igazság nevében nem kellene „körüljárási lehetőséget” adni annak a bukott szellemnek, hát még a szeretet nevében?

A magunk szűk körében is hányszor hoztunk későbbben belátott rossz döntéseket, noha alapvetően Istent szeretjük, csak vagy az önzésünk, vagy az anyag mohó birtoklási vágya bennünk beárnyékolta Őt. Nem volna lehetőségünk a megbánásra, a metanoiára, ha bármelyik döntésünket Isten már véglegesnek deklarálná.

Ha Isten gyermekének élem meg magam, úgy állítom Őt magam elé, mint aki állandóan azzal foglalkozik, hogy szabadságom sérelme nélkül hogyan tud nekem újabb és újabb lehetőségeket fölkinálni felé-fordulásom s felé-kapaszkodásom érdekében.

Félő, hogy az ószövetségi Isten-képet tovább cipelő egyházi vezetés valami nagy fenyegetést kívánt kezében suhogtatni, hogy a Jézus által helytelenített hatalmi pozícióját fenntartsa, és magát az örök kárhozatból kiragadó és a mennybe besegítő nélkülözhetetlen eszköznek ajánlhassa. Segítette őket ebben az „aión” görög szónak „örökkévaló”-val fordítása, noha e szó inkább korszakot, hosszú időtartamot jelent. Jézus szava, hogy „amíg meg nem fizeti minden tartozását” (Mt 1830.34) is azt mutatja, hogy a kárhozat a bűn okozta sebek begyógyítására való. Tehát időleges. Van, lehet visszaút. Nem bukásra lettünk teremtve, hanem életre.

A tékozló fiúról szóló példabeszédet is leszűkítve értelmezzük. Ha a tékozló fiú atyja a Mennyei Atyát szimbolizálja a példabeszédben, akkor nyilvánvaló, hogy Ő a szellemi létmódban létezik. De akkor a két fia is. A nagyobb fiú az el nem bukott angyalokat jelenti. A kisebbik fiú azon szellemi teremtményeit, akik eme tisztán szellemi létmódból bukásuk révén anyagba kerültek. Az örökség eltékozlása parázna nőkre - mutatja a példabeszéd egyik mondanivalóját is: a szellemi örökséget nem anyagban kellett volna hasznosítania, hanem a szellemi értékek világában. A sertések moslékából evés szándéka érzékelteti a szellem lealacsonyodását; és épp eme lealacsonyodott állapotban fogalmazódik meg benne az összehasonlítás: mennyivel jobb volt Atyja mellett a szellemi létmódban. Meg is indul feléje. Ez a kárhozatból való visszakapaszkodás, amelynek hosszú fokozatait e rövid példabeszéd

nem fejt ki, csak jelzi. Az ünnepi lakomát nem az anyagban süllyedt fiának rendezni, hanem az onnan a tiszta szellemi létezésbe visszakapaszkodónak.

Nagyon jellemző az el nem bukottak a bűne is: az irigység. Jól érzékelteti, hogy az anyagig le nem bukott szellemi teremtmények se tökéletesek még. Azoknak is tovább kell fejlődniük. Magának az Abszolútumnak a tökéletességét nem is tudják elérni, csak megközelíteni. Isten irgalma olyan nagy, annyira ésbontóan mindenkit meg akar menteni, hogy az idősebb testvérek is van még mit tanulnia tőle. Ő még nem képes a bukottakat is azzal a szeretettel visszafogadni, amire viszont az Atya képes. (Vajon mi nem így vélekedünk az elvetemült gonoszokról, vagy a korábban elvetemültekről?)

1.16 Az anyag és a szellem valóban egymás ellentmondásai?

Szellem az, ami anyag? (Metafizikai probléma)

Aquinói iskolázott gondolkodásunk számára magától értetődő volt mindig, s még csak eszünkbe se jutott kérdésbe tenni, hogy anyag és szellem egymást kizáró fogalmak. Az anyag térben és időben funkcionál. A szellem se térben se időben. Igaz, az időnél már különbséget kellett tennünk Isten és a teremtett szellemek között. Isten teljesen időtlen: az örök jelenben él. Az angyalok számára azonban Schütz professzor dogmatikájában is megtalálható egy fogalom: az aevum. A szellemek időkategóriája. Hiszen ha fejlődőképese, akkor a fejlődésnek is valamiféle időben kell történnie. Csak természetesen nem az anyag időkategóriájában.

Filozófiai képtelenségnek tűnt annak feltételezése, hogy a valóság, ha képletesen szólva egy egyenes szakaszon ábrázolom, akkor az egyik végpontja a tiszta szellem: az Isten, a másik végpontja a sűrű anyag. Ám az egész szakasz mentén komplementaritás érvényesül. Vagyis a legsűrűbb anyagnak is van szellemi oldala, és a legtisztább szellemnek is van anyagi megnyilvánulása.

1.17 Honnan a teremtés előtti káosz, és honnan a jelenlegi?

Nagyon sok nép mitológiájában - de még a keresztényekében is - Isten teremtése abból állott, hogy a meglévő káoszt kozmoszá rendezte. A Gen 1,1-ben olvasható: „Isten lelke lebegett a vizek fölött”. A szerző nyilván nem a nagyon későn kialakuló H₂O-ra gondolt a teremtés hajnalán, hanem a kaotikusan létező „lét-cseppekre”, amelyeket törvényeivel össze kellett rendeznie kozmoszá: harmonikus egésszé.

Itt egyszerre két gigantikus kérdéssel állunk szemben:

- 1) Ha Isten világot teremtő aktusa előtt már létezett valami, ti. a káosz, akkor azt ki hozta létre? Ha nem az Isten, akkor őt miért nevezzük Istennek? (Isten nem a végső Ok?)
- 2) Ha viszont Isten teremtette a káoszt, akkor meg azt kérdezzük, hogy a végtelenül tökéletes Isten miért hoz létre a saját törvényeitől meg nem határozott létezőket, vagyis káoszt?

E pontban most csak a problémát fogalmazzuk meg. A megoldást majd a II.fejezetben nyújtjuk. Aki azonban azzal szeretne kibújni egyáltalán a kérdés feltevésére, de méginkább megválaszolására elől, hogy ez csak a szent iratok stiláris fordulata, amellyel éppen azt kívánják kiemelni, hogy az Isten milyen nagy rendet csinált a mindenségben, azok figyelmét felhívom a fizikai világban tapasztalt káosz nyomaira.

A fizikát leíró (megközelítő) matematika három rendszerről beszél. A Newton törvényei által leírt reguláris makroszkopikus rendszerről, a múlt századi Poincaré által leírt kaotikus

rendszerekről, és a mikrovilág kvantum rendszereiről. Poincaré számításaiban vizsgálta a reguláris rendszerekben tapasztalható perturbációkat, amelyek bizonyos számú zavaró hatáson túl már kaotikusnak minősülnek.

A Scientific American 92/III. számában Martin Gutzwiller, a fizika doktora és az IBM kutatója „Kvantumkáosz” címmel írt tanulmányt, és közölt fényképeket. E fényképeken regisztrált elektronhullámok egy része szimmetrikus, más része - és a nagyobb része - kaotikusnak bizonyul. A káosz tehát része a vizsgált valóságnak. Még a jelenleginek is, nemcsak a teremtés előttinek.

II. A sorból kilógókat is tartalmazó elmélet

„A világegyetemben nincsenek nagy rejtélyek, csupán a mi ismereteinkben vannak nagy hézagok.”(Dr. Edgár Mitcheii

2.1 A „változatlan” Isten: Szellem.

Urunk, Jézus, úgy mutatta be az Istent, mint szerető Atyát, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt (Mt 5,45). Ő az időtlenül ajándékozó Jóság. Maga az Adás.

Hogy Isten változatlan, azt nem úgy kell értenünk, hogy mozdulatlan kövület, hanem úgy, hogy soha nem változtatja meg alapállását. Soha nem szünteti meg kiáradó jóságát. Magatartása következetes: mindig csak szeret.

Isten tehát maga a kiáradó jóságával csak dinamikusan értelmezhető, és nem statikus mozdulatlanságban. Az a megállapítás, hogy Ő szükségképpen létező, vagyis Abszolútum, az nem jelenti azt, hogy neki nincs történése. Amikor azt mondjuk, hogy benne nincs idő, mert örök jelenben él, akkor ezzel csak az anyagi történések idejét szeretnénk tőle távol tartani. Mivel minden létezőnek megvan a maga létmódjának megfelelő „történése”, „változása”, ezért Istenben a földi változások, vagyis a földi idő oldaláról tekintve ugyan örök jelenben történik minden, de nagyon is történik. Az Abszolútum változása legfeljebb a mi óráinkkal nem mérhető.

Még egy meggondolás.

Ha Isten birtokolja is a létteljességet, tehát ahhoz már hozzáadni, sem abból elvenni nem lehet, vagyis tökéletességében, teljességében nincs gyarapodás, sem fogyatkozás, így tehát e tekintetben változatlan, azért Benne és Belőle nagy „átrendeződések” történnek. Talán a mi fogyatékos nyelvünk

kel ezt az „alakulati” kategóriába helyezhetnénk el. Vagy a „strukturálódásába. Mondhatjuk: a Létteljesség állandóan strukturálódik. Az „átrendeződések” folyamán újabb s újabb alakzatok lépnek a létezés mezejére anélkül, hogy ezek valahonnan máshonnan lépnének elő. Nem. Minden bizonyval az Ő létteljességéből.

Abban bizonyára senki sem kételkedik, hogy Isten nem lehet anyagi valóság. Ő a legteljesebb értelemben Szellem. Ha most a szellemi létezés síkján maradunk - de hát hová is mehetnénk, ha a szellemi Létteljességen kívül nincsen más? - akkor innen kiindulva kell értelmeznünk mindent, ami a létezés rendjében később állt elő.

Mivel jelenleg használt nyelvünk csupán a darabos és sűrű anyag regisztrálására alkalmas, ott is csak azon szinteken, ahol túlélésünket vagyis fönmaradásunkat kell biztosítanunk, ezért nem várhatjuk el nyelvünktől, hogy metafizikai problémák korrekt megoldásához szükséges fogalmakat szolgáltatson. Nyelvünk már ott is csődöt mond, ahol a valóság anyagi oldala felől indulunk el, és már a második nagyságrendi lépcsőnél, tehát a szub-atomni világban felkínált fogalmait elhagyni kényszerülünk. Méginkább így van ez, amikor eleve a legtisztább

Szellem oldaláról indulunk el. Természetes tehát, hogy itt modelleket, vagyis a valóságnak funkcionális modellekkel közelítését leszünk kénytelenek igénybe venni.

Sok kifejezésben nehézségünk közepette a leggyakrabban visszatérő nehézség abból adódik, hogy a szimbólumnak látszó kifejezések valóság-értéket hordoznak. A kifejezések szimbolikusak és közelítők, mégis ezekkel a valóságot közelítjük meg. Amit tehát nyújtunk, az a szimbolikus eszközökkel megragadott valóság.

2.2 A Sugárforrás ténykedése: Szellemelek teremtése.

A filozófusok által Abszolútumnak, Jézus által pedig Mennyei Atyának bemutatott Istent nevezzük a Létezés Ősforrásának, Mennyei Fényességnek, ő a Sugárforrás, az örök Ajándékozás, Kiáradás, Szeretet, Jóság. Lebírhatatlan Energiakibocsátó. A dinamikusan értelmezett Erő. Élő, és életet fakasztó. Egyetlen, mint Forrás. E Forrásból áradó rezgésnyalábok képesek a Forráson kívül is életet fakasztani a létezés rendjében.

Mivel Istennek, Létforrásunknak, lényegéhez tartozik a kiáradás, az ajándékozás, vagyis a szeretet élete, ez első fázisban a teremtésben nyilvánul meg. Természetesen, mivel ő szellem, teremtményei is hozzá hasonlóan (az Ő képére és hasonlatosságára) szellemi természetűek.

- Az egyiptomi hieroglifák egyike, amely a teremtést jelzi: egy bumeráng. Az indiánok ősi hajítófája, amelyet ha megfelelő pályán hajítanak el, bizonyos idő után elhajítójához visszatér. Igaz, aki elhajította, annak a ráhatása megszűnik az elhajítás után. A bumeráng mintegy szabadsággal felruházott lesz: önállósul. Ám ha rajta marad az elhajító által megszabott pályán, akkor visszatér az elhajítóhoz.

Kitűnően jelképezi ez Isten teremtő aktusát. A folyton sugárzó Létforrás „energiacsomagokat” dob ki a létbe. Jól megjellegzett, egyéni arcú, egyéni küldetés-profilú személyiségkezdeményeket. Mindegyiket „beöltözteti” szeretetébe, és ellátja őket az élet jelével: a világossággal. Mihelyt létbe segítette őket, ez egyet jelent a szabadság megajándékozásával nagyfokú önállósulással. Szabadságuk megsegítéséhez kapnak célgondolatot: a létbehelyezési pontról a kijelölt, az „előpontosított”, „előmatricázott” törvénytől visszatalálni Teremtőjükhöz. Erőt és tehetséget kaptak, hogy Teremtőjükhöz hasonlóan ők is folyton sugározzanak, vagyis adjanak, szeressenek. Szeressék vissza Kibocsátójukat, és szeressék egymást: a kibocsátottakat, a szellemtestvéreket. Ha rajta maradnak a Létbehelyező által megszabott törvénytől, amely mind a fejlődés útját, mind a fejlődés egyéni profilját, küldetésük mibenlétét is tartalmazza, akkor a saját idejük idődimenziójában kibontakozva, tökéletesedve, vagyis az egyetemes teremtmény-törvényt: a tökéletesedést teljesítve egyre közelebb kerülnek Teremtőjükhöz.

Martin Buber: *Én és Te* című könyvében (1923) leírja, hogy a személyek: az én és a te, valamint az én és Te között egymást fejlesztő, gazdagító, kibontakoztató interperszonális kapcsolat jöhet létre. Sőt, csak az ilyen kapcsolatok alkalmasak a személyiség fejlesztésére. „A viszony - kölcsönösség. Az, akinek azt mondom Te, hat rám, ahogyan én is hatok őreá.” Amit ő az emberről mond, az valószínűleg a szellem világában is igaz. Ti., hogy a Te által lesz Én-né. A személyiség viszonyokba, kapcsolatrendszerekbe ágyazottan, hálózatokban fejlődik. Ki-ki a maga bumeráng pályáján rajta maradván kapcsolatba lép más szellem-személyiségekkel, és építik egymást. Amíg pályáikon rajtamaradnak, mindegyikük boldogítóan tapasztalja Atyjuk, az Isten szeretetét, és belőlük is egyre nagyobb viszont-szeretetet csalogat ki ez a folyton lüktető, indító és fenntartó szeretet.

Két személy között a „találkozás” az, ami gyarapodást, élményt, fölfedezést és eksztázist hoz létre. Elfogadod a „másik” jelenlétét életedben. Ha ez a másik éppen Isten, akkor „a Biblia nyelvén Akik az Úrban bíznak, azoknak ereje megújul.” (Buber)

A személy számára két metakozmikus irány van: az 1 -es Isten felé, hogy találkozhatson Vele, a 2-es Istentől elindulva küldetését teljesíteni. Majd lesz egy 3-as is - a bukás után: úgy távolodni Istentől, hogy nem az ő küldetését teljesítjük, hanem a magunk útján járunk.

A különböző pályák, a különböző feladatok, vagyis küldetésprofilok általunk nehezen elképzelhető, csupán valamennyire elgondolható sajátos szellemi tartalmak összegyűlemlését eredményezi a fejlődő szellem személyiségében. Maga az angyal (angelus = küldött) szó is valamilyen speciális feladatot, valamire küldöttséget jelent. Ez a valamire küldöttség, a speciális feladat elvállalása adja meg a szellem világában az egyedítő jelleget és jellemet.

Mindaddig, amíg valaki az Isten törvénytörvényében rajtamarad (miután azt kapott értelmével könnyen felismeri) amíg szeretetérzelmével Teremtőjét is, teremtett társait is szereti (szellemek szolidaritási törvénye), amíg akaratát (teremtő képesség) társai gazdagítására, azok pedig az ő gazdagítására használják, addig a szellemek világában érvényesül egy transzparencia, egy áthatolhatóság: egy gondolatátvitellel történő információ-áramlás. Tudnak kommunikálni, mert értik egymás „nyelvét”, hiszen azonos létrendben kapaszkodnak, noha közöttük az egyéni törekvések mértéke szerint fejlettségi különbségek adódnak.

Amikor Isten szellemi „energicsomagokat” helyezett ki a létbe, akkor nem monopóliumokat alkotott, hanem dipólokot. A szellemek világában „duáloknak” nevezzük őket. Ha ott nincsenek is nemek, ha nincs is földi értelemben vett nemiség, azért van nagyon szoros szellemi összetartozás. A duálók egymást kiegészítő tulajdonságokkal vannak felruházva. Így nagyon fontosak egymás számára. Fontosabbak, mint Istenen kívül a többiek. Valószínű, hogy szellemi profiljuk, vagyis küldetésfeladatuk is közös. Azt egymást komplementer kiegészítve könnyebben és lelkesebben tudják végrehajtani.

2.3 A „meglévővel” szemben „fölépülő” szeretetközösség.

Korábban, Jézus tanítását kellően meg nem értve, az őszalótságot közösségnek gondoltuk, és Szentháromságnak neveztük. Azt gondoltuk, hogy az Abszolútum összetett, és már a teremtést megelőzően megvalósalótságságában funkcionált a Szeretés Istene belül.

Az Abszolútum azonban könnyebben megérthető (könnyebben modellezhető); ha nem bontjuk meg egyetlenségét. A Szeretet és annak megvalósalótságsága: a szeretetközösség nemcsak kezdettől meglévően gondolható el, hanem fölépülésében is. Ezzel ugyanis megokolást kapunk magára a teremtésre. Isten, az Ősforrás azért teremt, hogy partnereket neveljen fel a szeretésre s visszaszeretésre. A létbe helyezett teremtett szellemek tökéletesedésének éppen az a célja, hogy Isten szeretetpartnerei legyenek. Akik fejlődésük, tökéletesedésük során az Atyához „legközelebb” kerültek, azokat, nevezhetjük az Isten-Fiak övezetének, akik a lehető legteljesebben szeretik az Istent, Atyjukat és Teremtőjüket. Ezek vannak legjobban beavatva az Isten titkaiba. Ahogy Jézus is búcsúbeszédében már barátainak és nem szolgálóinak nevezte apostolait (küldötteit) (J15,15), hiszen mindent átadott nekik, amit Atyjától tanult, tehát mindenbe beavatta őket, ehhez hasonlóan az Atya is barátainak tekintheti azokat, akik mértéküknek megfelelően már annyi mindent átvettek tőle.

Ha az Isten Fia nem egyetlen személy, hanem a partnerségig tökéletesedett szellemek milliárdja, akkor ezzel egy későbbi probléma is megoldható. Az ugyanis, hogy az Univerzum rengeteg bolygóján testben élő szellemek ugyancsak igényt tarthatnak Megváltóra. Isten azokat sem fosztja meg a visszakapaszkodásukat segítő Isten Fiától, mert minden bolygóra küldhet egyet-egyét.

2.4 A valóság szellemi és anyagi oldala.

Valami fontosat tudomásul kell még vennünk a valóságról.

Korábban egymást kizáró ellentmondásnak fogtuk fel a szellemet és az anyagot. Most meg kell barátkoznunk a valóság más megközelítésével.

Előbb az anyagtól kölcsönzött hasonlítási alapot említjük. Az anyag belső szerkezetét kutatva századunk első harmadában fedezték fel, hogy az elemi részecskék hol korpuszukulaként, hol hullámként viselkednek. Ezt nevezzük komplementaritásnak. Louis de Broglie 1931-ben kiszámította egy bizonyos elemi tömeghez rendelhető hullám jellemzőit. Tehát anyag és hullám - ugyanannak a valóságnak két arca. Bizonyos szituációkban korpuszukulaként viselkedik pl. a fény a visszaverődés alkalmával (tükrözés), és hullámként, amikor áthatol áttetsző közege.

Ennek analógiájára mondhatjuk - elővételezve most az anyagnak későbbi előfordulását -, hogy a legtisztább szellemben is van valami anyagi, és a legvaskosabb anyag is végső alkatában szellemi. Ez utóbbiról mondja Max Planck, a kvantumelmélet megalapozója: „Önmagában való anyag nincs, csupán az éltető, láthatatlan, halhatatlan szellem van, mint az anyag oka... és a titokzatos alkotó, akit én nem röstellek Istennek nevezni.”

A legtisztább szellem - Isten. Lényege tisztán szellemi. Mégis van olyan megnyilvánulása, fenomenonja, amit már valamelyest anyaginak is mondhatunk. Ez pedig fényessége, világossága. Ő az ősvilágosság. Jézus, aki az Atyától, tehát az ősvilágosságtól jött közénk megtestesülni, magáról is azt mondta, hogy „én vagyok a világ Világossága”.

Hogy Istennek ez a világossága alig nevezhető anyaginak, mutatja, hogy testi szemeinkkel nem érzékeljük. Ugyanakkor, akik meghalnak (pl. klinikai halálban), azok a durva anyagot elhagyva máris érzékelik (az alagút effektus után). Ám mégsem nevezhető pusztán anyagi fényességnek, mert azt tapasztalták, hogy bár minden korábban tapasztalt fénynél fényesebb, mégsem éget, nem vakító, nem bántó, hanem mélységesen megnyugtató és boldogító. Isten lényegének még a „kísérő-szférája” is boldogságot sugároz.

Külön is meg kell fogalmaznunk egy törvényt, amely érthetővé teszi számunkra annak az anyagnak a létrejöttét, amelyben most éppen élünk. E törvény: Minél fejlettebb valakinek a szelleme, annál kevesebb benne az anyagi vonatkozás. És megfordítva: minél jobban távolodik valaki Istentől (szelleme minél fejletlenebbé válik), annál inkább az anyag, az egyre durvább anyag határozza meg őt.

Más formában is megfogalmazzuk:

Ha egy teremtett szellem az Isten által számára kijelölt törvénytől letérve, vagyis Istentől elfordulva teremt, akkor a létrehozott valóság az elfordulás és távolodás mértéke szerint egyre anyagibb lesz. (Nevezzük ezt valóság-sűrűsödési törvénynek.)

Már azt is sejthetjük, hogy szellemünk fejlődését az anyag fokozatos átszellemiesülése is követi. Meg azt is, hogy Istenhez közeledve a szellemek egyre világosabbak, tőle távolodva egyre sötétebbek lesznek. Ha Isten a Világosság, akkor a legsűrűbb anyag a „külső sötétség” (Mt 22,23).

2.5 A szabadság következménye: sugárzás helyett elnyelés.

Ez a teremtési és partnerré fejlesztési modell kitűnően működik mindaddig, amíg a szabadság ténylegesen nem lép a szintérré. Kezdetben alig hihető, hogy bárki is Isten ellenében élt volna szabadságával. A még ki nem koptatott személyiség szívesebben járja az Erős által kipontozott nyomvonalat. Jól jön neki a támasz, a „karó”.

Amikor azonban „felnőtté” vált, esetleg annyira, hogy fejlettsége már az Isten-partnerséget is súrolja, akkor jönnek az igazi kísértő gondolatok. Nem véletlen, hogy az írás Lucifert (=

Fényt-vivő) az Isten-Fiak színvonalára fölfejlődött fényes szellemet tartja a bukás ősforrásának.

A „lázadás”, a bukás mikéntjéről csupán sejtéseink lehetnek. A tény azonban egyetemleges minden nép hitvilágában. A gnózis csupán annyiban igazítja ki a paradicsomi bűnbeesést, hogy a bukást korábbi korszakba helyezi. Még a szellemi létmódba. A paradicsomi állapot nem a Földön, hanem még a szellemi létezésben volt. Ez a bukás előtti állapot. Ám az emberiség azon fejlettségi fokán, ahol a Genézis olvasói álltak, alig lehetett testiség leírása nélkül érzékeltetni a bukás tényét. Az egyszerű ember kevésbé hajlik elvontságok megértésére. A szellemi történéseket is csak anyagba ágyazott tálalásban tudta felfogni.

Miben állhatott a bukás?

A szellemek egy része (talán harmada, talán csak 5%-a?), amint fejlődésükben Isten felé közeledtek, szerettek volna olyanok lenni, mint az Isten (Ter 3, 5).

Ez a „megkívánás” több oldalról is alátámasztható. Egyrészt érezhették hatalmuk korlátozottságát, míg az Isten mindig korlátok nélkül sugározta erejét. Másrészt, aki előbbre járt a fejlődésben, az több sugárzást tudott kibocsátani, annak tökéletessége többeket vont maga köré, egyre inkább „központtá” vált. (Óvásunk a Szentírásban Mihály és angyalairól, vagy a Sátán és angyalairól is.) Harmadsorban igen valószínűnek látszik, hogy a teremtmények teremtő képessége csak egymás gazdagítására terjedt ki, avagy nem személyes szellemi alkotások létrehozására, de személyes szellemeket teremteni nem tudtak. Legfeljebb e meglévőket befolyásolni. Pl. az ember is képes szellemi alkotásokat létrehozni: drámát készíteni, könyvet írni, terveket, rendszereket készíteni, fölfedezéseket tenni, stb. (ezeket nevezzük objektívált szellemi tartalmaknak), de új emberi szellemet alkotni nem.

Ne feledjük, hogy a Buber féle interperszonális személyiségkibontakoztatás az adásra, a kölcsönös sugárzásra épült. Az egymást gazdagításra. Ha valakinek az jut eszébe, hogy Istenhez hasonlóan centrummá váljon (egocentrizmus), ahhoz neki rengeteg többletenergiára lenne szüksége. Honnan szerezze ezt meg? Másoktól kell elvennie. Ebben a pillanatban a szellemek birodalmába belép a vevés gondolata, majd gyakorlata. Az energiakibocsátással szemben megkezdődik az energiaelnyelés. Az eddigi interperszonális kapcsolatok kölcsönössége helyébe belép egy aszimmetriát okozó elnyelés. A szellemtestvérek továbbra is sugároznak a beléjük írt isteni törvény, az adástörvény (a sugárzástörvény) alapján, ámde a „lázadók”, akik olyan jelentős energiakibocsátók szeretnének lenni, mint az Isten, akikkel akarnak jutni az új személyiségeket teremteni tudásig, lázasan gyűjtik, szippantják magukba a többiektől sugárzott energiákat, és nem sugározzák vissza. Passzív „női” attitűdöt vesznek fel, hogy „szülni” tudjanak.

A „szülni” tudás helyett, az új személyeket teremtés helyett azonban más történik. Megtörténik saját maguk „objektív degradálása” (csöbe húzása). Mivel még messze voltak a mindent tudástól, bizonyára nem ismerték a szellemvilág egyik alaptörvényét: az „arányosság”, az „egyensúly” törvényét. Amíg nem volt önző gondolatuk, amíg törvénytörvényen „mozogtak”, addig „öszönösen” megtartották e törvényt. A sugárzás „kölcsönössége” tartotta fenn ezt az arányegyensúlyt. Azt valószínűleg nem tudhatták - hiszen amíg ki nem próbálták, addig nem volt ellenpélda-, hogy a szellemi „áthatolhatóság”, a tiszta „átlátszóság” ennek az egyensúlytörvénynek, vagyis kölcsönösségnek (a szimmetriának) a következménye.

Mihelyt módfeletti gyarapodni akarásuk folytán belépett a mindenségbe a vevés, amelyből az Istenen kívüli centrumok, az ego-centrumok megszülethettek volna (vagy meg is születtek?), abban a pillanatban az egyensúly, a harmóniatörvény sérült. A valóság szellemi arculata ott, azokban, ahol a szimmetria-sérülés a vevés által bekövetkezett, „elhomályosult”. A szellem-

anyag komplementaritás az anyag irányába eltolódott. Nagyon drasztikusan és közönségesen ezt úgy mondhatjuk: megkezdődött az anyag teremtése.

Olyanok akartak lenni, mint az Isten, s közben egyre „bezártabbak,, lettek. Egymás számára egyre nehezebben áthatolhatók. A valóság szellemi oldala egyre jobban elhomályosult. Az az oldala lett dominánssá, amely ugyan lehetőségként (potentialiter) megvan a szellemben - éppen a szabadság biztosítása érdekében -, de Isten akarata nem ennek ténylegesítése érdekében fejt ki hatását. Ezt csak az ő tételes akarata ellenére lehetett létrehozni. Mivel szabadnak teremtett, ezért megengedte, hogy valaki akár anyagot is létrehozzon, de ezzel együtt mérhetetlen terhet is vett a „vállára”, aminek következményeit akkor teljességében még nem láthatta.

Az anyagot „teremtő”, vagyis a valóságot az isteni törvény elhagyása miatt anyaggá strukturáló szellemek, egyre jobban elszigetelődtek a többiektől. „Letaszíttatak az anyag mélységeibe”.

„Azt gondoltad magadban: hasonló leszek a Fölségeshez! És lám! Az alvilágba zuhantak alá, a mélységes szakadékba.”(Iz 14,13-15)

A Szentírás nagyon harcias képekbe öltözteti ezt a „szakadékot”. Pl. Jel 12, 7-8: „Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály (Mi-ka-él = aki olyan, mint az Isten) és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben.”

Ez apokaliptikus feltüzelttség nyilván az embert akarja a jó melletti állásfoglalásra motiválni. Az objektív valóságban azonban a „szakadék” az információáramlás lehatárolódását jelenti egyfelől, és az „anyagban-létezés örömeinek” kipróbálását másfelől. Itt a földön is, akivel nem beszélünk, azt hajlandók vagyunk ellenségnek tekinteni, míg a „találkozás” a másik megértésének kezdete. Így nem csoda, ha az információáramlás megszűnése a másvilágon is egyre gyanakvóbbá tette az angyalokat a velük érintkezni nem tudókkal szemben. Másrészt aki sose vette magára az anyagot, az hajlandó úgy viselkedni, mint a tékozló fiú példabeszédben az idősebb testvér, aki sose bukott el: lenézi, megveti az „anyagban vonagló”. Miközben csóváljuk a fejünket: Ejnye, ejnye, milyenek is ezek a szent angyalok?! - közben nem vesszük észre, hogy tőlük nem telik ki több. Ők továbbra is adnak, sugároznak, de se az ő jelzésük nem ér tisztán célba, se igazi visszajelzést nem fognak fel. Ha a Mindenható leírhatatlan és leállíthatatlan szeretete nem lépne közbe, bizony a mindenség széthasadása véglegesülne. Az angyalok még nem istenültek meg. Még hiányzik valami tökéletességükhöz.

A két metakozmikus irány után (1-es: Istent visszaszeretni; 2-es: a Tőle föl vállalt küldetést teljesíteni), most már értjük a 3-as mibenlétét is. Ez az Isten törvényével, az Ő szándékával ellentétes magatartás: a vevés útja. A mások rovására magunkat gazdagítás. De nem szellemileg gazdagítás, hanem: szellemileg szegényítés, anyagilag gyarapodás. Ez az Istentől távolodás és az anyagba egyre jobban beleragadás.

2.6 Anyagbaragadtság.

Elfordulva Istentől, az Ősforrástól, az Ősvilágosságtól, és egyre jobban belezuhanva az anyag sötétségébe, milyen sors vár rájuk? Ez a mennyből „letaszítotttság” kárhozata? A vissza nerm fordulhatóság? Egyáltalán, mit lehet kezdeni olyan anyaggal, amit nem átfogó koncepció alapján alkottak, hiszen csak „menet közben” észlelték jelentkezését? Kinél kisebb, kinél nagyobb „sűrűsödést”. Meg aztán egy sereg közülük már abba is hagyná ezt a vevés-históriát, amiből nem sok előnye származott. Legföljebb úr lehet á maga kis szemétdombján. Ott is csak a többieket leigázva.

Gondoljuk csak át mégegyszer a teremtést!

Isten alanyokat teremtett és nem tárgyakat. Szubjektumokat és nem objektumokat. Valakiket és nem valamiket. „Te”-t és nem „Az”-t. Ha a valóságnak mégis volt valamelyes minimális tárgyi oldala, ez csupán az alanyok közötti információ-cserére szolgált. Nagyon jelentéktelen „mennységű” tárgyi elem segítségével kommunikáltak, és ezen „postavivők” segítségével gazdagították egymást.

Hasonlással: Gyerekek játszanak a réten. Újságpapírból repülőket hajtogatnak. Titkos jelekkel üzenetet írnak rá, s aki megkapja, annak meg kell fejtenie, és aszerint kell valamit tennie. Kevés repülő kell, mert ugyanazzal vissza is üzenhetnek. Ám ha nem tudja megfejteni, az indító kénytelen még egy repülőt hajtogatni. Tehát jó információáramláshoz kevés anyag kell, frusztrálódott információk esetén több.

Valami ilyen történik a szellemek, a szellemi alanyok egymást gazdagító informálásakor. Szellemi és alanyi mivoltukból valamelyest tárgyiasult közeget, vagyis anyagot kell „kiizzadniuk” (akaraterővel létrehozniuk), hogy hordozó alomja legyen ráültetett szellemi tartalmaiknak. Itt a keletkező (az éppen szükséges) anyag minimalitását két dolog biztosítja. Egyrészt a kölcsönösség, az ide-oda áramlás, másrészt ezen „anyag” minősége, amely jelentéktelensége mellett is sok információ szállítására alkalmas (miként pl. az anyag világában a mikrochip szemben egy postai levéllel). Az alanyoknak tehát szellemi energiájuk egy részét át kell transzformálniuk „szállító közeggé”. Ez a transzformálás, ez a rezgés-interferencia eredményezi a három dimenzió létrejöttét, vagyis az anyagot. Valószínű, hogy nemcsak az információ-szállítás, hanem az információ-tárolás is igényel ilyen átstrukturálódást. Olyan struktúrát, amely a szellem szüntelen dinamizmusával szemben viszonylag statikus azért, hogy a tárolt információk benne könnyen megtalálhatók, és belőle könnyen kiemelhetők legyenek. Az alany gondolkodása dinamikus, a gondolatok tárolása statikus jellegű. Az anyag a „raktár”, a szellem a „feldolgozó üzemrész”.

Mármost. Ha valaki (a szellemi alanyok közül) a folytonos kisugárzás, az adás „üzemmódjáról” átáll a vevésre, az elnyelés üzemmódjára, az természetesen azért teszi, hogy minél több energia birtokába jusson. Ámde a szellemi alanyok birtokában lévő roppant mennyiségű információt éppen a minimális anyagi komponensük tartalmazza. Így a luciferiták egyfelől az információk vissza nem-áramoltatásával a többi szellemet is újabb és újabb „szállítóközeg”, tehát anyag előállítására készítetik, miközben maguk ezeket elnyelik, másrészt „erőszakkal” is („nagy harc támadt a mennyben” - Jel 12, 7) éppen információt tároló részüket, tehát anyagi oldalukat támadják meg, hogy egyre több tudás, erő és hatalom birtokába jussanak. Mondottuk, az eredmény azonban mégsem az lett, amire vágytak. A szellem ugyanis vágyait vetíti a valóság rendjébe. Ámde a luciferiták egyre gátlástalanabbá az anyagi részek után kezdtek vágyódni, hiszen azok tartalmazták a legtöbb információt, (gyakran magukra zúdították a mindenség anyagkészletének jelentős részét. Olyan mértékben, hogy ebben a tömegben és ebben a „sűrítésben” már alig volt alkalmas jelentős információmennyiség tárolására és hordozására, így saját vevés-csapdájukba fagytak bele (Vö.: Dante: Inferno-jával).

A korábbi hatalmas luciferi intelligencia és erő „belefagyott” az anyag roppant tömegeibe, amelyből ego-centruma köré birodalmat kívánt emelni. A birodalom megvan, de nincs köszönet benne. Ott vergődnek súlya alatt. Ki jobban, ki kevésbé. Ki mélyebben, ki magasabban. A szellemi intelligenciák mozgalmassága és a valóságot gyorsan letapogató fürgesége roppant tömegek kezelhetetlensége mellett behemóttá változott. Az „odafönt” tapasztalt mindenirányú közösségi beágyazódás helyett itt csak elszigetelt „behemótok” vegetálnak, alig tudva valamit egymásról. Közösségi lényekből egyedekké váltak, hiszen megteremtették elszigetelődésük eszközét: az anyagot.

Úgy látszott, hogy Isten teremtésének egy része frusztrálódott.

2.7 A megmentés korszaka.

Isten, az örök Szeretet, éppen mert változatlan, nem tagadhatja meg Gondviselését egyetlen teremtményétől sem. A bukottaktól sem. Azoktól sem, akik elhagyván a bumeráng-pályát, hihetetlen messzeségbe kanyarodtak, és sötétségbe jutottak.

Gondviselése, vagyis gondoskodó szeretete abban áll, hogy mindenkit hozzá akar segíteni ahhoz, hogy egykor felnőjön az ő partnerévé.

Amikor a Holdutazás során az Apolló űrhajóban ismeretlen okok miatt robbanás történt, és az energiatelepek egy része tönkrement, akkor az egész űrközpont nagy sietve átállt egy megmentési programra. A „bumeráng-pálya” adatait nem lehetett tovább tartani az űrhajó „ficánkolása” miatt, ezért nagyon gyorsan „korrekciós programot” kellett kidolgozni, amelynek segítségével az űrhajósok megmenthetők, és kiindulási pontjukra visszahozhatók.

Ilyen korrekciós programot kellett a mennyei Atyának is kidolgoznia, hogy a „hebehurgya” pályát elhagyókat egy óriási pályamódosítással - nagy kerülővel ugyan -, de a 3-as metakozmikus irányból az 1-es és 2-es felé terelje. Egyáltalán lehetőséget kellett teremteni az elbukottak számára. Mire? Három dologra.

- 1) Hogy az anyagot - „használhatóvá tétele” után - minden lehetőségben kipróbálhassák, és a c szellem működésével összehasonlíthassák.
- 2) Hogy anyagba zártságuk ellenére fölismerhessék Atyjuk hívó hangját, és elinduljanak feléje. Ismét csak szabad akarattal. Vagyis az anyagban élve is kinyilvánuljon a tökéletesedésre felszólítás.
- 3) Hogy a sűrű anyaggá torzított szellemet kiszabadítsák börtönéből, és visszafelé is járják meg az utat, tehát világtörténelmi méretekben szellemiesítsék vissza az anyagot. Kaphassa vissza eredeti szerepét, mint az „alanyok hírvivője és tárolója”. Tehát a három dimenzióból tudjanak átlépni magasabb dimenziókba.

Már kezdjük érzékelni, hogy az „egyetemes üdvtörténelem” is korszakokra oszlik. A bukás előtti korszakot (aevumot) nevezzük a szeretet korszakának. A bukás utáni aevumot a kegyelem korszakának. Hiszen ebben a korszakban Atyánknak már az indító, elhalmozó szereteten kívül - a szeretet újabb találékonyságát felhasználva - megmentő szeretetet kellett nyújtania. Utána kellett nyúlnia bukott teremtményeinek, hogy az anyagba zártságból kiszabadítsa, és eredeti céljukhoz visszasegítse. Ehhez is három gigantikus tennivaló szükséges:

- 1) A koncepció nélkül létrehozott anyagot: a káoszt kozmoszá rendezni (újrateremtés).
- 2) A bukott szellemeket a törvényekkel szabályozott és magasan szervezett anyagba behelyezni, és lehetővé tenni, hogy az anyag már ne csak Istentől távolodva motiváljon, hanem közeledésre is.
- 3) Megváltók küldésével minden bolygón, ahol anyagban élő szellemek élnek, fölerősíteni az Atya vonzó erejét, és fölerősíteni a bezárt szellemek erejét és uralmát az anyag fölött.

2.8 A második teremtés: káoszból kozmoszt.

Mennyei Atyánk, a létezés Ősforrása, a szeretet Élete, a szüntelen Adás, a Sugárforrás - teremtményei szabadsága folytán nem tudta egyetemessé tenni a szeretetet, az egymást gazdagító ajándékozást. Az adás törvénypályájáról letért (bukott) teremtményei anyagot teremtettek. Ráadásul közösségi egyeztetés nélkül teremtették az anyagot. Így jött létre a káosz. Ha megmarad a káosz, akkor a bukott szellemek számára ez lett volna a pokol, az örök kárhozat. Onnan önmaguktól soha ki nem tudtak volna szabadulni. Atyánk azonban senkiről nem mond le. Beindította tehát az üdvtörténelem második korszakát: a kegyelem, a megmentés korszakát.

Ennek első aktusa a második teremtés, amellyel a káoszt kozmoszá rendezte. A vevés következményeként teremtődött anyagot, vagyis a lényegét tekintve elrontott valóság tartományt már nem lehetett alapvetően jóvá változtatni - legalábbis nem az „elrontok” közreműködése nélkül. Ezért a káosz kozmoszá rendezése csak viszonylagos javulást eredményezett. Annyira kellett használhatóvá tenni, hogy a teljesen lebénított bukottak számára úgy funkcionáljon, hogy visszakapaszkodásuk a szellemi létezésbe megindulhasson, majd egyre följebb kapaszkodásuk révén, tehát visszaszerzett szellemi fejlettségi szintjük arányában maga az anyag is egyre kozmosz-jellegűbbé (törvényt, harmóniát, szimmetriát követővé) válhasson.

A káoszból kozmoszt teremtő isteni aktusra bizonyítékot ugyan csak szellemi kinyilatkoztatásból szerezhethetünk, sőt, egyáltalán nem onnan szerezhethetünk róla tudomást, mégis a káosz nyomait a jelenlegi tapasztalati anyag vizsgálatakor is felfedezhetjük (Vö.: 1.17.). Az is figyelemreméltó, hogy ma már az anyag rejtelmait és a világegyetem keletkezését kutató elméleti fizika vagy kvantumkozmológia, főleg akkor, amikor a nagy egyesített erő-elméletet keresi, egyáltalán nem tudja nélkülözni a filozófiai megfontolásokat. Tessék elolvasni a Tudomány 92/II. számában Jonathan J. Halliwell: Kvantumkozmológia és a világ keletkezése c. írását, és megtekinteni ábráit; a „tér-idő-csőveket”. A világegyetem történetét leíró hullámfüggvény szingularitási pontja a Big Bang. Igen ám, csak hogy a szingularitási pont csak addig követi a klasszikus kozmológia szerinti tér-időt, amíg mérete nem kisebb 10~33 cm- nél. Ennél kisebb esetben átcsap egy imaginárius (képzetes) időbe, amely hasonlít az elektronok alagút-effektusához. Mintha a világegyetem máshonnan (a semmiből?, a káoszból?) jönne elő.

A kvantumfizika már ott tapogat, ahol mi máshonnan tudjuk, hogy Isten a káoszból formálta a mai Univerzumot.

Így már kevésbé csodálkozunk, hogy csodálatosnak nevezett világunkban a rend, a törvény, a szimmetriák mellett kaotikus hatások is érvényesülnek. Már a mikrokozmoszban is, méginkább a tapasztalati szférában. Amikor földrengéseket, vulkánkitöréseket, szökőárakat tapasztalunk, mint pusztító erőket, avagy látjuk, hogy a bioszférában csak más életének elpusztítása árán tartható fenn a saját élet, akkor bólintunk, és a káosz nyomaira, meg a mögötte álló luciferitákra, a bukott szellemek anyag-teremtésére gondolunk.

Hirtelen Thomas Merton szavai jutnak eszembe:

„Isten nem teremtett szenvedést. A szenvedést és a halált az ember bukása hozta a világba. Amikor azonban az ember a szenvedést választotta az Istennel való egyesülés boldogsága helyett, Isten a szenvedést is olyan úttá tette, amelyen az ember eljuthat Isten teljes megismeréséhez.” (Senki sem sziget.)

2.9 Honnan való az ember szelleme? - A visszakapaszkodás bonyodalmai.

A Ter 2,7 szerint - miután a kozmoszá rendezett káosz anyaga alkalmas lett a magasan szerveződésre, sőt a szellem hordozására -, Isten lelket lehelt a föld anyagából alkotott embertestbe (porhüvelybe). Milyen lelket?

Tudjuk, hogy az embert ma is szellemi természetű lelke, pontosabban szelleme (pneuma) élte. A szellemet a testtel (a biozzal) a lélek (psziché) kapcsolja össze.

Honnan való az ember szelleme? Két eset lehetséges. Vagy az Isten akkor teremtette, vagy már létező szellemet helyezett az anyagba. Ha az előbbit tette volna, akkor minden fogamzaskor kénytelen lenne szellemet teremteni (kreacionizmus). Erről azonban már a problémafelvetéskor láttuk (1.13.), hogy az előnytelen starthelyzetben születettek miatt nem fér össze nemcsak Isten szeretetével, de már igazságosságával sem. Marad a második lehetőség: meglévő szellemet lehelt az anyagból való testbe. Milyen szellemet? Az el nem bukott, a már jelentősen tökéletesedett angyalokat? Azokat ugyan miért büntette volna testbe zárással? Hiszen nem vétkeztek. - Maradtak tehát az elbukottak. De hiszen ezek miatt formálta az általuk létrehozott anyag-káoszt kozmoszá!

Igaz, van még egy harmadik lehetőség is. A Teilhard de Chardin-féle koncepció, aki szerint a szellem képességileg benne van az anyagban (ez igaz!), és a komplexitás bizonyos szintjének elérésekor, tehát éppen az emberben, ez az addig lappangó szellem öntudatra ébred. Keleten a buddhisták így is gondolkodnak. Ők a szellemek bukását olyan fokúnak tartják, hogy egészen a kristályos anyagig beszűkülhetnek (ez a pokol), s az anyag fejlődése során, évmilliárdok után szabadulhatnak ki onnan. Elméletileg ez összeegyeztethető lenne az addig elmondottakkal. Csakhogy a szellem-nyilatkozatok ezt nem erősítik meg. Hozzáteszik, hogy a személyes szellem személyes tudata soha nem semmisülhet meg.

Isten megmentő terve tehát elkezdődött. A mi Földünkön, amikor kb. 1 millió évvel ezelőtt az ember megjelent, akkor kezdetét vehette a bukott szellemek tisztulása. Ilyen nézőpontból a Föld és a hasonló életet hordozó bolygók a tisztulás helyei. Purgatóriumok. Ráadásul nem is csak egy élet leélése során. Az 1.5. pontban átgondoltuk, milyen keveset is tökéletesedik egy átlagember földi élete során. Amikor szelleme a halál pillanatában kilép a testből, rövidesen szembesül a Fény-lénnyel, akinek színe előtt hihetetlenül gyorsan leperreg előtte egész életfilmje. (Vö.: Jankovich István: Túléltem a halálomat. - 92.) Nemcsak minden apró részletével együtt, hanem még erkölcsileg értékelve is. Ott - ebben a köztes létmódban - már vissza is tud emlékezni nemcsak az éppen megelőző, hanem már a korábbi életéből is mindarra, amit még nem tökéletesített magában. A mérlegkészítés után - előbb vagy utóbb - megérlelődik benne az a vágy, hogy újra testet öltjön (reinkarnálódjon). A szerető Atya segítségére van tanácsával, avagy éppen valamelyik szolgálattelvőjére, angyalára bízta ezt a feladatot, hogy leginkább kiáltó hiányosságai (szellemi tökéletlensége) betöltéséhez milyen szülőktől, milyen szituációban testesüljön meg.

Ebben a választásban sem önkényesség nincs, se Isten részéről büntetés. Ez objektív törvények szerint történik. Keleten „karmá”-nak nevezik. Ez a viszonyosság törvénye. Ennek egyik oldala azt tartalmazza: ahonnan lebuktam (arról a szellemi színvonalról, ahol éppen elhagytam az Isten törvény-pályáját), oda kell visszakapaszkodnom. Másik oldala: amivel vétettem földi életem során mások ellen, azt következő életemben én szenvedem el másoktól.

Sok ember, aki elégedetlen sorsával, alakjával, szépségével, testi-szellemi tulajdonságaival, társadalmi helyzetével, bizonyára csodálkoznak, ha tudná, hogy mindezt ő maga választotta. Ott ugyanis, a halál utáni szellemi létezésben ezt tartotta legcélravezetőbbnek. Sőt, egyes szellemek azt nyilatkozzák, hogy a megtestesülő szellem maga formálja ki testét tisztulásának átgondolt menetrendje szerint.

Itt - a földi életben - hajlamosak vagyunk embertársainkat társadalmi helyzetük, gazdagságuk vagy műveltségük alapján értékelni. Pedig a szellemvilágban csak jósága, szeretete számít. Van tehát egy objektív értékelési mód. Ezt az objektíve, értékelt jóságot-szeretetet-átlátást nevezzük a konkrét szellem fejlettségi fokának. Testben tartózkodáskor ez csak nagyon hozzávetőlegesen állapítható meg. A halál utáni életfilm-lepergésekor válik ez számunkra nyilvánvalóvá, vagyis ismertté. Ebben segít az isteni tükörbe nézésünk.

Szabadságunk miatt nemcsak a fejlődés irányába léphetünk földi életünk során, hanem vissza is fejlődhetünk. Ezzel a főparancs (a tökéletesedés formai főparancsa) ellenében élünk. Szaporítjuk a saját reinkarnációink számát. Noha totál odaadással fejlődésünket talán egyetlen élet alatt is megoldhatnánk (valószínű, hogy ezt igen kevesen teszik meg), mi mégis arra kényszerítjük magunkat a karma törvény szerint, amitől valójában nagyon ódzkodunk: ti. az újabb és újabb megtestesülésekre.

Van még egy fejlődésünket akadályozó tényező, amire kevesen figyelünk. Ez a harmónia-vagy egyensúlytörvény. Nézzük!

Az egyszerűség kedvéért most csupán három szellemi képességünket vegyük figyelembe:

- 1) Értelmünk világosságát, amellyel az Isten törvénytörvényét és a valóság összefüggéseit, tehát szellemtestvéreinket is megismerjük. Életünk célját, értelmét is. Azt, hogy Isten partnereivé akar minket fölnevelni. Azt, hogy a pozitív irányba (a szeretet élete irányában) fejlődés főparancs. Azt, hogy Istenképmások vagyunk, tehát folyton adunk, sugároznunk kell...
- 2) A szeretet érzülete. Isten felé és a szellemtestvérek felé. Lelkesedés azért, amire teremtve vagyunk. Lelkesedés az Isten-partnerségért és a tőle kapott küldetés teljesítéséért. Az adás, a másikat gazdagítás boldogsága. A pozitív életlehetőségek élményszerű átélése.
- 3) Teremtő erőnk fölhasználása az Istentől kapott feladatok megvalósítására. Az egymást gazdagítás. Szellemi értékek létrehozása. Kapaszkodni a tökéletesedés irányába. Olyan valóságokat létrehozni, amelyek a magunk és mások kibontakozását elősegítik.

E három képességgel szemléltetve az egyensúlyt, a harmóniát, számok hozzárendelésével jelöljük saját elérhető tökéleteségi szintünket (a maximumot) 100-al. Példaként jelen fejlettségi szintünket pedig jelöljük 30-al. Ez a 30-al jelzett energiaszint az imént leírt három képességünk szorzataként adódik. Ha mindhárom képességünk egyformán fejlett, akkor a 30-at 3×10 teszi ki. Ezek szorzata: $10 \times 10 \times 10 = 1000$. Azt állítom, hogy csak ezen egyensúlyi helyzet esetén áll elő a maximális energia, vagyis 1000. Ha ettől az egyensúlytól eltérünk, akkor hiába futunk előre egyik képességünkkel akár a 28-as egységig is, mivel az összeg csak 30 lehet, így a másik kettőre már csak 1-1 marad. A szorzat tehát: $28 \times 1 \times 1 = 28$, szemben az 1000-el. Vagyis ebben a példában hiába futottunk fel az értelem területén 28-ig, ha közben érzelmi és akarati téren lemaradtunk, akkor szellemi teljesítményünk alig valami a csodanagy értelmi tágasság ellenére is.

Kinek-kinek érdemes legalább közelítőleg átgondolnia, hogy e három képessége milyen %-os arányban oszlik meg. PL: ha egy hétig minden este e három képesség %-os eloszlását leírod és összeszorod, két jelzést is kapsz. Egyfelől: mennyire maradsz el az 1000-tól, másfelől: melyik az a képességed, amely rendre alulmarad. Tehát azt kellene legjobban fejlesztened a szellemi eredmények maximumának eléréséhez.

Visszakapaszkodásunk „gyorsasága” nemcsak eme egyensúlytörvény betartásán múlik, hanem azon is, hogy bukásunk a szellemi létrendben milyen mértékű volt.

Reinkarnálódni nemcsak a Földön lehet, hanem más bolygókon is. Bár igaz, hogy mindenféle kategória és határmegvonás erőltetettnek tűnhet, földi fejlettségünk (vagy inkább fejletlenségünk) mégis igényel bizonyos ilyenirányú eligazítást.

A szellemi kinyilatkoztatások általában hét fokozatot említenek a tökéletesedés útján. Négyet az anyagi létezésben, hármát a szellemiben.

Egy bukott szellemnek mindaddig kell anyagban reinkarnálnia, mígcsak vágyaiban el nem szakad az anyaghoz kötődéstől. Ha a halál utáni köztes létmódba úgy jut át, hogy még tele van testi vágyakkal (testi élvezetekre irányuló vágyai döntőbbek, mint a szellemiekre irányulók), addig ez a szellemi létezésben gyötrődést jelent számára (vágyódik az anyag után, amely éppen nem áll rendelkezésére), és újabb reinkarnációs vágyat fog ténylegesíteni. Nagyon jól érzékelteti ezt Dr. George G. Ritchie: Visszatérés a holnapból c. könyve. (Bp., 1989. - Ecclesia) A meghalt lélek látja, amint egy szintén meghalt társa a bárpultnál időzik, és nyúlna a mellette ülő ember pohara után, de se a poharat megfogni, se a benne levőt meginni a szellemi létezésben nem tudja. Számára ez az anyagiak utáni hiábavaló vágy - ez a pokol.

Aki természetesen úgy hagyja el a testi életet, hogy már itt is mindig szellemi értékek után vágyódott, már itt is szeretett, de még nagyobb szeretetre és teljesebb igazság birtoklására vágyott, azt vágyai nem lefelé (az anyag felé), hanem fölfelé (a szellemi létezés felé) vonzzák.

Azért fölvezetem az anyagi szférában létezés négy sematizáló fokozatát, amely szerint mi, itt a Földön, alulról a másodikban élünk.

- 1) A legelső anyagi fokozat, a miénknél is alacsonyabb, primitívebb, vadabb életforma. Talán olyan, mint a mi barlanglakó őseinké, akikből még alig látszott ki a szellem. Aki látta az amerikai fantázia filmet, „Egymillió évvel időszámításunk előtt”, az emlékszik az ottani erőszakosok táborára. Az állatokat, de egymást is ez erősebb leteperte, leütötte. Élelmet is csak erőszakkal lehetett szerezni, egymástól elvenni. Semmi szolidaritás. Semmi szeretet. A vadállat szintje ez.
- 2) A második fokozat, ez a miénk. A földi. Jellemzője: többségben van a rossz, mint a jó. A hatalom kormányoz, amelyet az erőszak éltet. A jó nem tud tartósan diadalmaskodni. Vesztes sorsuk van a jóknak. Nagy a hullámozás, és alig tapasztalható emelkedés a történelmünkbe. Technikai fejlődés - erkölcsi fejletlenség.
- 3) A harmadik fokozat már nyilván nem a földön van. Ott ugyanis már többségben van a jó, mint a rossz (egyensúly-átbillenés). A meghatározó, a domináns elem már a jóság, a szeretet. Az ott élők kissé megpihennek a földi küzdelmek után. Ott természetesen a technikai fejlődés is előbbre van a miénknél. Hiszen az anyag visszaszellemiesülése is a fejlődési folyamat része.
- 4) A negyedik anyagi fokozatban már a szellemi erők uralma domináns. Már nemcsak az erkölcsi rend nagyon szeretettől átitott, de az anyag is annyira „légies”, „szellemies”, hogy pl. a helyváltoztatáshoz nem kell külön anyagi energiákat fölhasználni, mert az már pusztán szellemi akaraterővel történik.

Aki tovább jut az 5., a tisztán szellemi fokozatba, annak életében ismét meghatározó szerepet kap az Isten szeretete. Eksztázisba kerül csupán az Istenre gondolástól. Helyzete is megszilárdul a soha el nem bukottakkal szemben, mert ő már végigszenvetted az anyag útvesztőit. Nemigen kívánczik oda. Szemben a tékozló fiú példabeszédének idősebb testvérével, aki sose bukott el. Ő még jobban kíváncsi lehet az anyag kipróbálása után, mint öccse.

2.10 Megváltó - megváltók - próféták. Szellemek szolidaritása.

Mióta tart az „üdv történelem” eme második koraszka: a kegyelem korszaka? A Földön ma kb. 1 millió évre teszik az ember megjelenését. Más bolg^okon vagy más galaxisokban ez már sokkal régebben is megkezdődhetett. Hiszen enélkül még nem lennének lehetőségek az előbb említett 3. és 4. fokozatú anyagban élésre. Szóval, nem tudjuk a pontos kezdetet. Van azonban ennek egy felső határa. Tudniillik, a kozmosz teremtése. A káosz kozmoszá rendezése. Ennek közelítően becsült ideje: 2×10^{10} év. A szellemek bukása, és ennek következtében a káosz létrehozása már esetleg szintén anyagi idővel mérhető. Adjunk hozzá tehát a Big-Bang-hez nagyságrendben még hármat, vagyis 1000 esztendőt. Ugyanakkor egyetlen ember földi élete 100 éven belüli, tehát két nagyságrenden belül marad.

Hasonlítsuk össze az egyetlen megtestesülés idejét a bukástól eltelt összidővel, akkor két nagyságrendet kell egybevetnünk tizenhárom nagyságrenddel. Tehát egy emberöltő a bukástól eltelt időnek csupán százazredmilliomod része. Ugye ez is kiemeli, milyen kevés idő áll rendelkezésre a tökéletesedésre egyetlen élet során? Ez is indokolja a reinkarnálódások sokszoros ismétlődésének szükségességét.

Fel kell vetnünk még egy kérdést. Ember-testbe csak bukott szellemek kerülhetnek, el nem bukkottak, vagy a bukásból már visszakapaszkodottak nem?

Először is szögezzük le, hogy Isten alapvetően a bukkottak megmentése érdekében hozta létre a kozmoszt a káoszból, majd a kozmoszból az emberi testet. Egyszerűen: számukra készült az emberi test, nem mások számára.

Másodszor. Sem az el nem bukkottak, sem a bukásból már a szellemi létezési módba visszakapaszkodottak számára nincs indok az anyagba-záródás büntetésére.

Eme két megfontolás után mondhatjuk a következőket. A szellemvilágban (a bukkottak zónáján felül) a szeretettörvények érvényesülnek. Azok dominánsak. Ha pedig ott a szeretet élete az uralkodó irány, akkor az ottani szellemek számára nem lehet közömbös bukkott testvéreik sorsa. Legalábbis az „első időköt” leszámítva. Mit értek első időkön? A bukások megindulásának konstatálását. Az ezek feletti botránkozásokat. Az első bukások után bizonyára nagyon sok szellem volt olyan, mint a tékozló fiú bátyja. Csak botránkozni tudtak, és nem megmenteni. Azóta azonban sok idő eltelt, és az angyalok is tökéletesedtek. Megtanulták Atyjuktól, hogy a szeretet nem szemforgató, hanem valóságosan segítő. Ezért találékony. A szellemek szolidaritási törvénye jelentékenyen megerősödött az első bukások utáni harcias helyzet óta. A botránkozást fölvaltotta a segíteni akarás. A segíteni akarás pedig magával hozta (segített kifejlődni) annak megélését, hogy az elbukottak is testvéreink. Nem véletlen, hogy amikor emberek kérdést intéznek szellemekhez médiumokon keresztül, és rákérdeznek az ördögök ilyen vagy olyan tevékenységére, akkor mindig kijavítják a kérdezőt: ne mondd őket ördögöknek, hanem bukkott szellemeknek. Nem bukásukat mentegetik, hanem az elbukottakat. Nem a bűnöket magyarázzák ki, hanem tüsténkednek a bánat és a megfordulás elősegítése érdekében.

Most már mondhatjuk, hogy embertestben nemcsak elbukott szellemek testesülnek meg, hanem olyanok is, akik szeretettől indítatva segíteni akarnak az elbukottakon. Szeretnék meggyorsítani és megkönnyíteni visszakapaszkodásukat. Így az elbukottakon kívül inkarnálódhatnak el nem bukkottak és a bukásból már visszakapaszkodottak. Az utóbbiakat nevezzük Isten embereinek vagy prófétáknak, az előbbieket messiásoknak.

Meg kell mondjam, hogy reinkarnálódni ilyen szempontból csak azoknak érdemes, akik már annyira fejlettek szellemi szinten, hogy anyagba testesülésükkor nem törlődik ki emlékezetükből minden információ, amit a szellemi létmódban birtokoltak. Enélkül nincs értelme vállalkozniuk eme kockázatos útra, hiszen akkor nincs mivel gyarapítani bennünket.

Természetes, hogy a messiások sorában Jézust tartjuk a legteljesebbnek, a kat-exochén Messiásnak. Hiszen ő már az Atya közelségéből jött közénk. Neki igazán volt átlátása is, meg visszaemlékezése is. Meg tudta mutatni az Utat az Élethez.

Valószínű, hogy Jézus gondjaira van bízva az egész Föld. Ő ennek a bolygónak a Messiása. Ám rajta kívül még sok rész-messiás is élt. Egy teológus gondosan kielemezte, hogy Ábrahám annak idején miért fizetett minden vagyonából tizedet Melkizedeknek (Ter 15, 20). Kiderült, hogy Melkizedek annak az időnek és annak a népnek volt a messiása: isteni küldöttje (Sálem királya = a béke királya). De ilyennek tekintik Mózes is. Vagy Keleten Kung-Fu-Cse-t, vagy Krishnát vagy Budhát. A vízözön előtti Atlantisz-kultúrában Noé volt ilyen Isten embere. Sorolhatnánk tovább. Minden valamirevaló nagy próféta ilyen volt. Akár Izajás, akár Jeremiás vagy Ezekiel - mind abból a más-világból hoztak információkat, kinyilatkoztatásokat.

A kevésbé szentek megtestesülésére (a kellő életszentségi alap nélkül reinkarnálódásra vállalkozóra) hozok föl példát Illés személyében. Mindig botránkoztam azon, hogy milyen isteni küldött lehet, ha Baál papjainak legyilkolására ad parancsot?! Szóval - nem voltam megelégedve életszentségével. Úgy látszik, Isten sem. Hiszen újra meg kellett testesülnie. Jézus kijelentése szerint Illés Keresztelő Jánosban reinkarnálódott (Mt 17,10-13). Lám csak, a korábban gyilkolásra buzdító Keresztelő Jánosban már jobban telítve volt Szentlélekkel, és a Messiás útkészítője lett. Fejlődött tehát.

Messiása nyilván minden bolygó lakóinak lehetett. Mint már említettem, erre törvényszerűen nyílhat lehetőség, ha az Isten-fiak körét több milliárd tökéletessé vált szellemből állónak tudhatjuk. Az anyagba testesülés számukra különösen nehéz és megalázó, de szeretetük már olyan nagy, hogy erre is vállalkoznak. Minél primitívebb, fejletlenebb az a bolygó, ahová testesülnek, annál nagyobb az áldozatuk, s teljesítése után annál közelebb kerülnek Istenhez a partnerség vonalán.

Tartalom

Bevezetés	1
I. Amik kilógtak a sorból	2
1.1 A tények tömegéhez kell átfogó elméletet találni.	3
1.2 Ez a világ rosszabb, mint ami Isten bölcsességéből adódik.	4
1.3 Túl hamar nevezzük meg oknak, mielőtt még a közben lévő okok egész sorát végigvizsgáltuk volna.	4
1.4 Ki menti meg Isten becsületét a személyválogatástól az előnytelen starthelyzetben születettek miatt?	6
1.5 Tökéletesedünk-e igazán, és egyetlen életen belül?	6
1.6 Elsietett vélekedések dogmává kikiáltása. Szellemi préseltség.....	7
1.7 „Vízparti” kultúrák. - A perifériakustól a centrálisig. - A geocentrikustól a kozmikusig..	8
1.8 Az anyagból indultunk Isten felé, és nem Istentől az anyag felé.	9
1.9 Egymással nem érintkező mitológiáknak hogyan lehetnek lényegében közös elemei? ..	9
1.10 Bugyutaságunk az ősi kultúrák honnanvalóságát illetően.	10
1.11 Az anyag végső mivolta szellemi természetű - mondja az elméleti fizika.	10
1.12 Materiális síkon maradva már a természettudományok se tudnak tovább lépni.	12
1.13 Az ember közvetlen teremtése (kreacionizmus), közvetett teremtése.....	12
1.14 Az ariánusok biztosan tévedtek?	13
1.15 Biztos, hogy van visszafordíthatatlan kárhozat?	14
1.16 Az anyag és a szellem valóban egymás ellentmondásai?.....	15
1.17 Honnan a teremtés előtti káosz, és honnan a jelenlegi?	15
II. A sorból kilógókat is tartalmazó elmélet	16
2.1 A „változatlan” Isten: Szellem.....	16
2.2 A Sugárforrás ténykedése: Szelleme teremtése.....	17
2.3 A „meglévővel” szemben „fölépülő” szeretetközösség.....	18
2.4 A valóság szellemi és anyagi oldala.	18
2.5 A szabadság következménye: sugárzás helyett elnyelés.	19
2.6 Anyagbaragadtság.	21
2.7 A megmentés korszaka.	23
2.8 A második teremtés: káoszból kozmoszt.....	24
2.9 Honnan való az ember szelleme? - A visszakapaszkodás bonyodalmai.	25
2.10 Megváltó - megváltók - próféták. Szelleme szolidaritása.	28